II

(Aktai, kurių skelbti neprivaloma)

KOMISIJA

KOMISIJOS SPRENDIMAS

2004 m. gruodžio 14 d.

dėl Prancūzijos įvesto mėsos supirkimo mokesčio (taukų lydymo mokesčio)

(pranešta dokumentu Nr. C(2004) 4770)

(tik tekstas prancūzų kalba yra autentiškas)

(2005/474/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 88 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

paprašiusi suinteresuotų šalių pateikti savo pastabas, kaip numatyta minėtame straipsnyje [1], ir atsižvelgdama į jas,

kadangi:

I. PROCEDŪRA

(1) Gavusi skundą, Komisija pateikė Prancūzijai prašymą suteikti informacijos, susijusios su mėsos supirkimo mokesčiu (toliau – taukų lydymo mokestis), skirtu taukų lydymo veiklai Prancūzijoje finansuoti. Prancūzijos pareigūnai atsakė 1999 m. gegužės 12 d. laišku.

(2) Dėl lydymo mokesčio Komisija jau buvo inicijavusi Europos bendrijos steigimo sutarties 226 straipsnyje nustatytą procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu [2]. 1998 m. liepos 29 d. laišku Prancūzijai buvo pareikštas oficialus įspėjimas. 2000 m. rugsėjo 18 d. Komisija išdėstė ir pagrįstą savo nuomonę. 2002 m. birželio 26 d. Komisija nusprendė, kad byla baigta.

(3) Ši priemonė buvo įtraukta į nenotifikuotų pagalbų registrą numeriu NN 17/2001. 2001 m. kovo mėn. buvo gautas anksčiau atsiųsto skundo priedas. Vėliau Komisija gavo antrą skundą, atkartojantį pirmajame išdėstytus motyvus.

(4) 2002 m. liepos 10 d. Komisija laišku pranešė Prancūzijai savo sprendimą dėl taukų lydymo mokesčio inicijuoti Europos bendrijos steigimo sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

(5) Komisijos sprendimas inicijuoti šią procedūrą buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* [3]. Komisija pakvietė kitas valstybes nares ir suinteresuotus trečiuosius asmenis pateikti savo pastabas dėl minėtos priemonės.

(6) Prancūzijos pareigūnai 2002 m. spalio 10 d. laišku atsiuntė savo komentarus. Komisija gavo trečiųjų asmenų pastabas, kurios 2003 m. vasario 11 d. laišku buvo perduotos Prancūzijos pareigūnams; šie 2003 m. balandžio 9 d. laišku į jas atsakė. 2004 m. liepos 14 d. laišku Prancūzijos pareigūnų buvo paprašyta papildomos informacijos, kurią jie suteikė 2004 m. rugsėjo 23 d. laišku.

[1] OL C 226, 2002 9 21, p. 2.

[2] Nr. A/97/4309.

[3] Žr. išnašą 1.

(7) Šis sprendimas yra susijęs tik su taukų lydymo viešosios paslaugos (toliau – TLVP) finansavimu nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. Pastaraisiais metais buvo inicijuota tyrimo procedūra. TLVP finansavimas nuo 2003 m. sausio 1 d. yra svarstomas kaip valstybės pagalba Nr. NN 8/2004.

(8) Nuo 2004 m. sausio 1 d. taukų lydymo mokestis buvo panaikintas. Nuo tada TLVP finansavimą garantuoja vadinamasis skerdimo mokestis, dėl kurio Komisija nepriešta-ravo ([1]). Vykstant šios bylos tyrimui, Prancūzijos pareigūnai pateikė Komisijai šiam atvejui svarbios informacijos, ypač 2003 m. gruodžio 29 d. laiške.

II. **APRAŠYMAS**

1. *TAUKŲ LYDYMO MOKESTIS*

(9) Taukų lydymo mokestis buvo įvestas vadovaujantis Prancūzijos bendrojo mokesčių kodekso 302 *bis* ZD straipsniu pagal Prancūzijoje 1996 m. gruodžio 26 d. priimtą Įstatymą Nr. 96-1139 dėl gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo ir šalinimo, iš dalies keičiantį Žemės ūkio kodeksą ([2]). Remiantis šia nuostata, taukų lydymo mokestis įsigaliojo 1997 m. sausio 1 d.

(10) Įstatymas Nr. 96-1139 iš dalies keičia Prancūzijos Žemės ūkio kodekso 264 straipsnį, kuriuo dabar nustatyta, kad „gyvūnų kūnų, taip pat skerdykloje sulaikytos mėsos ir subproduktų, pripažintų netinkamais vartoti žmonėms ir gyvūnams, rinkimas ir šalinimas priskiriami viešajai paslaugai, kuri įeina į valstybės kompetenciją“.

(11) Tačiau pagal Žemės ūkio kodekso 271 straipsnį, taip pat pakeistą minėtu įstatymu, „kitos, nei nurodyta 264 straipsnyje, mėsos, sulaikytos po veterinarinio patikrinimo, taip pat skerdyklų ar įmonių, kuriose ruošiamas gaminti arba gaminamas gyvūnų ar gyvūninės kilmės ėdalas, gyvūninės kilmės atliekų šalinimas nepriskiriamas taukų lydymo viešajai paslaugai. Už šį darbą atsakingos tik pačios skerdyklos ir įmonės. Jei jos neturi leidimo tai daryti arba nėra įregistruotos tuo tikslu, tuomet privalo pavesti tai atlikti įmonėms, kurios turi leidimą minėtai veiklai vykdyti, arba yra administracinės institucijos įregistruotos tokiai veiklai“.

(12) Viešajai paslaugai priskiriamas gyvūnų, nugaišusių Prancūzijos teritorijoje, ypač paskerstų Prancūzijos skerdyklose ir netinkamų vartoti žmonėms, rinkimas. Renkama tada, kai kalbama apie mažiausiai 40 kg sveriančius gyvūnus ir net jų grupes. Įstatymas atitinkamai pašalina iš TLVP, finansuojamos iš taukų lydymo mokesčio, paslaugas asmenims, kurie turi ar laiko gyvūno kūną ir gali atiduoti jį asmeniui, turinčiam leidimą jį sunaikinti, nors neprivalo to daryti (Žemės ūkio kodekso 265 straipsnio II dalis). Taigi atsiribojama nuo visų vadinamųjų kambarinių gyvūnų, kuriuos laiko privatūs asmenys, kūnų. Šis atsiribojimas teikia pagrindą privačių asmenų finansuojamai taukų lydymo veiklai rastis.

(13) Privačias įmones, kurioms pavesta teikti taukų lydymo paslaugas, atrenka prefektai, laikydamiesi kvietimo teikti paraiškas procedūros, kurios sąlygos apibrėžtos Žemės ūkio kodekse. Su ja susijusiose tipiškose sutarties sąlygose numatomas operacijų, kurias pavedama atlikti konkursą laimėjusiam dalyviui, atlyginimo būdas, į kurį neįskaičiuojami jokie atlyginimai iš tų, kurie naudojasi šia viešąja paslauga. Taigi taukų lydymo įmonės, kurioms pavesta vykdyti TLVP, rinkimo ir šalinimo paslaugas jomis besinaudojantiesiems (paprastai gyvūnų augintojams ir skerdykloms) turi teikti nemokamai ir yra atlyginami tik valstybės (Žemės ūkio kodekso 264-2 straipsnis).

(14) Taukų lydymo mokestis taikomas kiekvienam asmeniui, superkančiam mėsą ir kitus specifinius šios rūšies produktus ir pardavinėjančiam juos mažmenomis.

(15) Šis mokestis iš esmės privalomas kiekvienam asmeniui, prekiaujančiam mažmenomis. Mokesčio bazė – tai įvairios kilmės superkamų produktų kaina be pridėtinės vertės mokesčio (PVM):

— naminių paukščių, triušių, medžiojamų žvėrių ir paukščių ar galvijų, avių, ožkų, kiaulių bei arklių, asilų ir jų hibridų mėsos bei subproduktų, šviežių ar keptų, atšaldytų arba sušaldytų;

— sūdinių, dešrų, lydytų taukų, mėsos konservų ir perdirbtų subproduktų;

— gyvūnų ėdalo, kurio pagrindą sudaro mėsa ir subproduktai.

Įmonės, kurių praeitų kalendorinių metų apyvartą be PVM sudaro mažiau kaip 2 500 000 Prancūzijos frankų (FRF) ([3]) (381 122 eurai), nuo šio mokesčio atleidžiamos. Mokesčio normos, nustatytos kiekvieną mėnesį supirktiems produktams be PVM, siekia 0,5 % supirktiems produktams iki 125 000 FRF (iki 19 056 eurų) ir 0,9 % supirktiems produktams, kurių suma viršija 125 000 FRF. Vėliau mokestis buvo padidintas atitinkamai iki 2,1 % ir 3,9 % (žr. šio sprendimo 18 konstatuojamąją dalį).

([1]) Valstybės pagalba Nr. N 515/2003, 2004 m. kovo 30 d. laiškas Prancūzijos pareigūnams Nr. K(2004) 936 galutinis.

([2]) *Prancūzijos Respublikos oficialusis leidinys* Nr. 301, 1996 12 27, p. 19184.

([3]) Remiantis santykiu: 1 FRF = 0,15 euro.

(16) Iš pradžių, t.y. nuo 1997 m. sausio 1 d., renkant šį mokestį gautos lėšos suplaukdavo į specialiai tam sukurtą fondą, kurio tikslas – finansuoti gyvūnų kūnų ir skerdykloje sulaikytos mėsos, pripažintos netinkama vartoti žmonėms ir gyvūnams, rinkimo ir šalinimo paslaugą, t.y. veiklą, kuri Žemės ūkio kodekso 264 straipsnyje apibrėžiama kaip priskiriama viešajai paslaugai. Fondą administravo NŽŪSVC (Nacionalinis žemės ūkio struktūrų vystymo centras, pranc. CNASEA – *Centre national pour l'aménagement des structures des exploitations agricoles*).

(17) 1998 m. liepos 2 d. Įstatymu Nr. 98-546, skelbiančiu įvairias ekonominio ir finansinio pobūdžio nuostatas ([1]), nuo 1998 m. liepos 1 d. iki gruodžio 31 d. buvo įvestas papildomas mokestis, ypač siekiant finansuoti šalinimą žinduolių miltų, neatitinkančių Bendrijos normų, susijusių su galvijų spongiforminės encefalopatijos (GSE) užkrečiamųjų agentų nukenksminimu, ir padengti išlaidas, susijusias su pirkimu, gabenimu, sandėliavimu ir perdirbimu. Įmonės, kurių praeitų kalendorinių metų apyvartą be PVM sudarė mažiau kaip 3 500 000 FRF (533 571 eurų), nuo šio papildomo mokesčio buvo atleistos. Mokesčio normos, nustatytos kiekvieną mėnesį supirktiems produktams be PVM, siekė 0,3 % supirktiems produktams iki 125 000 FRF (iki 19 056 eurų) ir 0,5 % supirktiems produktams, kurių suma viršijo 125 000 FRF.

(18) Pataisytojo finansų įstatymo 2000 metams (2000 m. gruodžio 30 d. Įstatymo Nr. 2000-1353) ([2]) 35 straipsnyje buvo nustatyti tam tikri taukų lydymo mokesčio sistemos pakeitimai, įsigalioję 2001 m. sausio 1 d. Šiais pakeitimais buvo siekiama sušvelninti GSE krizės padarinius ir iš jos kylančias papildomas išlaidas. Išplėsta mokesčio bazė dabar apėmė ir „kitus produktus, kurių pagrindą sudaro mėsa". Dabar mokesčio normos, nustatytos kiekvieną mėnesį supirktiems produktams, siekė 2,1 % supirktiems produktams iki 125 000 FRF (iki 19 056 eurų) ir 3,9 % supirktiems produktams, kurių suma viršijo 125 000 FRF. Be to, įmonės, kurių praeitų kalendorinių metų apyvarta be PVM sudarė mažiau kaip 5 000 000 FRF (762 245 eurus), nuo šio mokesčio buvo atleistos. Galiausiai renkant šį mokestį gautos lėšos nuo 2000 m. gruodžio 31 d. ėmė plaukti tiesiai į bendrąjį valstybės biudžetą, o ne į šio sprendimo 16 konstatuojamojoje dalyje minėtą fondą.

(19) Šis taukų lydymo mokesčio padidinimas reiškė atsižvelgimą į būtinybę šalinti ne tik gyvūnų kūnus ir skerdykloje sulaikytą mėsą, kuri pripažinta netinkama vartoti žmonėms ir gyvūnų ėdalui – kurių skaičius dėl GSE krizės, be abejo, yra didesnis nei anksčiau, – ar tas gyvūnų kūnų dalis, kurios anksčiau buvo naudojamos gyvūnų miltų ar kitų produktų gamybai, bet ir gyvūnų miltus, kurių naudojimas laikinai buvo uždraustas 2000 m. gruodžio 4 d. Tarybos sprendimu 2000/766/EB dėl tam tikrų priemonių apsisaugoti nuo užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų ir gyvūninių baltymų naudojimo pašarams ([3]).

2. *TYRIMO METU KOMISIJOS IŠDĖSTYTI ARGUMENTAI*

2.1. DĖL PAGALBOS EGZISTAVIMO

(20) Europos bendrijos steigimo sutarties 86 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad įmonėms, kurioms yra patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas, šioje Sutartyje nustatytos taisyklės, ypač konkurencijos taisyklės, yra taikomos, jei jų taikymas nei teisiškai, nei faktiškai netrukdo atlikti joms patikėtų specialių uždavinių. Prekybos plėtojimui neturi būti daroma tokio poveikio, kuris prieštarautų Bendrijos interesams.

(21) Prancūzijos pareigūnai mano, kad finansuojama veikla yra visuomeninės svarbos. Komisija iš esmės neturėjo priekaištų dėl viešosios paslaugos pobūdžio, kurį šie pareigūnai norėjo suteikti šiai paslaugai. Iš tikrųjų tai sprendimas, pateisinamas visuomenės sveikatos ir aplinkos apsaugos požiūriu. Tačiau Komisija paprašė Prancūzijos pareigūnų patikslinti visas veiklos, kuri finansuojama iš taukų lydymo mokesčio, rūšis, kad būtų galima įsivaizduoti jos apimtį. Iš tikrųjų atrodė, kad Įstatyme Nr. 96-1139 nenumatyta veikla, pavyzdžiui, gyvūnų miltų, kuriais draudžiama prekiauti, sunaikinimas, taip pat finansuojama iš šio mokesčio.

(22) Europos Bendrijų Teisingumo Teismas nusprendė ([4]), kad Sutarties 86 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji netaikoma viešajai pagalbai, teikiamai įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas, jei ši nauda viršija papildomas išlaidas, patiriamas teikiant viešąją paslaugą. Tuo metu, kai buvo inicijuota šios bylos tyrimo procedūra, Teismas jau buvo pradėjęs spręsti keletą ginčų, susijusių su klausimu, ar priemonė turi būti laikoma pagalba pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį, jei nauda, kurią iš to gauna kai kurios įmonės, neviršija papildomų išlaidų, kurias jos patiria vykdydamos pagal nacionalinius įstatymus joms pavestus įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas. Taigi Komisija nusprendė, kad iš pradžių reikia nustatyti, ar viešieji mokėjimai, skiriami taukų lydymo veiklą vykdančioms įmonėms, gali būti laikomi veikla, kurią galima priskirti viešajai paslaugai. Po to reikėtų nustatyti, ar šie mokėjimai viršijo išlaidas, kurias šios įmonės patyrė vykdydamos tokią veiklą.

([1]) PROL Nr. 152, 1998 7 3, p. 10127.

([2]) PROL Nr. 303, 2000 12 31, p. 21177.

([3]) OL L 306, 2000 12 7, p. 32. Sprendimas, panaikintas Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1234/2003 (OL L 173, 2003 7 11, p. 6)

([4]) 2001 m. lapkričio 22 d. Teismo sprendimas byloje C-53/00, *Ferring*, Teismų praktikos rinkinys, p. 9067.

(23) Tačiau Komisija tyrimo metu dar neturėjo visų būtinų duomenų, kad galėtų nustatyti, ar buvo atsižvelgta į visus kriterijus, keliamus viešajai paslaugai. Kad galėtų pareikšti savo nuomonę dėl procedūrų, kurios buvo taikytos šiuo konkrečiu atveju paraiškų konkurse, siekiant atrinkti taukų lydymo įmones, pobūdžio, Komisija paprašė Prancūzijos pareigūnų pateikti jai visą informaciją, susijusią su minėto paraiškų konkurso vykdymu, kuri leistų nustatyti, ar juos vykdant buvo laikomasi 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvos 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo [1], atsižvelgiant į Teisingumo Teismo praktiką šiuo klausimu [2].

(24) Komisija taip pat norėjo gauti informacijos, ypač susijusios su pagalbos poveikiu suinteresuotoms įmonėms, ir įrodymą, kad ši pagalba padengė tik papildomas išlaidas, susidariusias vykdant bendros svarbos uždavinius, ir kad lėšos negalėjo būti nukreiptos į kitą konkurencinę veiklą, kurią galėjo vykdyti šios įmonės. Komisija, pripažindama, kad TLVP gali būti bendros ekonominės svarbos paslauga, buvo tos nuomonės, kad tyrimo metu išlieka tam tikrų klausimų, susijusių su pagalbos poveikiu tiems, kurie tiesiogiai naudojasi šia paslauga, taip pat dėl to, kokiu būdu būtų finansuojama pati paslauga.

(25) Tyrimo metu pagal Bendrijos gairių dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriuje [3] (toliau – Žemės ūkio gairės) 5.6.2 punktą buvo leidžiama atskirai nagrinėti kiekvieną pagalbą žemės ūkio sektoriui, pavyzdžiui, pagalbą žemės ūkio atliekų rinkimui, antriniam naudojimui ir pakavimui. Tai turėjo būti daroma laikantis principų, išdėstytų Sutartyje ir Bendrijoje galiojančioje valstybės pagalbos aplinkos apsaugai sistemoje [4]. Kai paaiškėja, kad pagalba yra būtina, pagal minėtą sistemą ji turi griežtai apsiriboti papildomų, palyginti su atitinkamų prekių ar paslaugų rinkos kainomis, produkcijos išlaidų kompensavimu. Be to, ši pagalba turi būti laikina ir paprastai mažėjanti, kad būtų skatinama, praėjus pagrįstam terminui laikytis tikrųjų kainų principo. Šiuo atveju Komisija taip pat rėmėsi Žemės ūkio gairių 11.4.5 punktu dėl kovos su gyvūnų ligomis.

(26) Tačiau neatrodė, kad Prancūzijos žemės ūkio įmonės ir skerdyklos, kurioms skirta pagalba, būtų kaip nors prisidėjusios prie išlaidų, susijusių su numatyta paslauga. Todėl Komisija buvo tos nuomonės, kad ši pagalba gali neatitikti Bendrijos taisyklėse nustatytų reikalavimų. Taigi jai kilo abejonių dėl pagalbos, skirtos žemės ūkio įmonių ir skerdyklų išlaidoms, susijusioms su gyvūnų kūnų ir skerdykloje sulaikytos mėsos ir subproduktų rinkimu ir šalinimu, padengti, suderinamumo su bendrąja rinka.

(27) Dėl gyvūnų kūnų apdorojimo pagal Prancūzijos sistemą neatrodė, kad žemės ūkio įmonės ir skerdyklos, kurioms skirta pagalba, būtų kaip nors prisidėjusios prie šio apdorojimo išlaidų. Be to, pagalba šiai paslaugai buvo teikiama nuolat ir nemažėjo. Komisija, tirdama bylą dėl valstybės pagalbos Nr. NN 76/2000 [5], buvo tos nuomonės, kad pagalba gyvūnų kūnams šalinti turi padėti išgyvendinti ūkininkų įprotį deginti, užkasti arba palikti gyvūnų kūnus, teršiančius aplinką ir keliančius pavojų žmonių sveikatai. Komisija taip pat priminė, kad paprastai ji nepritaria įmonės veiklai skirtai pagalbai, kuri padengia dalį įmonės finansinių įsipareigojimų, susijusių su aplinkos tarša ar žalingais padariniais, už kuriuos jai tenka atsakomybė. Komisija pažymėjo, kad jau buvo leista ir nukrypti nuo šio principo, ypač atliekų tvarkymo srityje. Šios bylos tyrimo metu Komisija neturėjo informacijos, įrodančios, kad tokia nuolatinė ir nemažėjanti pagalba, padengianti gyvūnų kūnų rinkimo ir tolesnio apdorojimo išlaidas, yra būtina ir, vadinasi, pateisinama, ypač vykdant bendrą kovos su tam tikromis ligomis programą ir (arba) rūpinantis sveikatos apsauga. Komisija taip pat pažymėjo, kad Prancūzijos įstatymai, įpareigojantys šalinti gyvūnų kūnus, taikomi ne visiems ūkininkams.

[1] OL L 209, 1992 7 24, p. 1. Direktyva, panaikinta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/18/EB (OL L 134, 2004 4 30, p. 114).

[2] Ypač į 2000 m. gruodžio 7 d. Teismo sprendimą byloje C-324/98, *Teleaustria Verlags GmbH* ir *Telefonadress GmbH* prieš *Telekom Austria AG*, Teismų praktikos rinkinys, p. I-10745.

[3] OL C 28, 2000 2 1, p. 2.

[4] OL C 72, 1994 3 10, p. 3 tuo metu, kai buvo pradėta teikti pagalba, vėliau pakeista nauja sistema (OL C 37, 2001 2 3, p. 3).

[5] 2000 m. spalio 4 d. Komisijos sprendimas byloje NN 76/2000 - Priemonės dėl pieno, pieno ir gyvulininkystės produktų kokybės ir sanitarijos (OL C 334, 2000 11 25, p. 4).

(28) Dėl skerdykloje sulaikytos mėsos ir subproduktų Komisija tyrimo etape labai konkrečiomis aplinkybėmis leido valstybei įsipareigoti visiškai padengti tam tikras išlaidas, kurias paprastai įsipareigotų padengti patys gamintojai. Tuomet Komisija buvo tos nuomonės, kad pagalba, skirta taukų lydymo paslaugai, susijusiai su gyvūninės kilmės atliekomis, pripažintomis netinkamomis vartoti, galėtų atitikti sąlygas, nustatytas Žemės ūkio gairių 11.4.5 punkte ir pasinaudoti leidžiančia nukrypti nuostata, numatyta Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkte. Tačiau tam, kad būtų galima pritaikyti šią leidžiančią nukrypti nuostatą, Komisija Prancūzijos pareigūnų paprašė dėl kiekvienos su šia paslauga susijusios gyvūnų rūšies pateikti įrodymų, kad visada kalbama apie atliekas, susidarančias iš sergančių gyvūnų arba tokias, kurių šalinimu siekiama užkirsti kelią gyvūnų ligai plisti. Tas pats galiojo ir papildomam mokesčiui, rinktam nuo 1998 m. liepos 1 d. iki 1998 m. gruodžio 31 d.

(29) Dėl atleistų nuo šio mokesčio prekybos įmonių Komisija tyrimo metu pagrįstai manė, kad kalbama apie pagalbą, kuriai taikomas Žemės ūkio gairių 3.5 punktas. Jame nustatyta, kad kiekviena pagalba, tam, kad būtų suderinama su bendrąja rinka, turi turėti tam tikrą skatinamąjį elementą arba reikalauti pagalbos gavėjo įnašo. Tačiau šiuo konkrečiu atveju atrodė, kad buvo atleista nuo mokesčio ir taip palengvinta įsipareigojimų našta nesireiškiant jokiam skatinamajam elementui ir nereikalaujant jokio įnašo iš pagalbos gavėjų. Taigi tyrimo metu nebuvo patvirtinta, kad pagalba suderinama su konkurencijos taisyklėmis.

(30) Dėl gyvūnų miltų sunaikinimo Komisija tyrimo metu negalėjo pareikšti savo nuomonės dėl to, ar jų sunaikinimo finansavimas yra suderinamas su bendrąja rinka, nes tiksliai nežinojo, kokios rūšies produktui buvo skiriama pagalba ir svarbiausia, ar tokia pagalba buvo suteikta gyvūnų miltams, pagamintiems po 2000 m. gruodžio mėn. Tarybos sprendimo, uždraudžiančio juos naudoti. Be to, Komisija nežinojo, ar, skiriant kompensacijas už minėtą sunaikinimą, nebuvo išmokėtos per didelės sumos gyvūnų miltų savininkams arba šiuos miltus sunaikinti įpareigotoms įmonėms. Taigi Komisija paprašė Prancūzijos pareigūnų patikslinti, kokios rūšies produktams buvo skirta pagalba, nurodant jų pagaminimo datą, ir pateikti visą informaciją, leidžiančią patikrinti, kaip buvo išvengta bet kokio kompensacijos perviršio.

2.2. PAGALBOS FINANSAVIMAS

(31) Iki 2000 m. gruodžio 31 d. TLVP buvo finansuojama iš parafiskalinio mokesčio, kurį mokėjo mėsa ir mėsos produktais prekiaujantys mažmenininkai. Renkant šį mokestį gautos lėšos suplaukdavo į jas administruojantį fondą. Komisija priminė, kad paprastai ji mano, jog valstybės pagalbos finansavimas, pasitelkiant privalomuosius mokesčius, gali daryti apsauginį poveikį, viršijantį pagalbą tikrąja to žodžio prasme, todėl pagalba negali būti finansuojama iš parafiskalinių mokesčių, apimančių ir produktus, importuojamus iš kitų valstybių narių. Komisija tyrimo metu buvo tos nuomonės, kad sumos, gautos taikant šį mokestį produktams, importuotiems iš kitų valstybių narių siekiant finansuoti TLVP, gali reikšti pagalbos finansavimą, nesuderinamą su konkurencijos taisyklėmis, todėl taip finansuojama valstybės pagalba taip pat gali būti nesuderinama su Sutartimi.

(32) Nuo 2001 m. sausio 1 d. iš mokesčio gautos lėšos ėmė plaukti tiesiai į bendrąjį valstybės biudžetą. Komisija priminė, kad, remdamasi savo patirtimi, ji mano, jog apskritai įtraukus iš mokesčio gautas lėšas į nacionalinio biudžeto sistemą darosi neįmanoma nustatyti ryšį tarp minėto mokesčio ir konkrečios paslaugos, kurią remia valstybė, finansavimo. Todėl nebegalima teigti, kad mokestis kitų lėšų atžvilgiu yra diskriminuojamojo pobūdžio, nes iš mokesčio gautos lėšos susilieja su kitomis įplaukomis į valstybės biudžetą, ir jų nebegalima tiesiogiai susieti su pagalbos finansavimu.

(33) Vis dėlto buvo didelių abejonių dėl to, ar įplaukos yra tikrai atskirtos nuo jų panaudojimo. Atrodytų, kad į biudžetą patekusios lėšos buvo priskirtos konkrečiam Žemės ūkio ministerijos biudžeto skyriui, iš kur vėliau pervestos į NŽŪSVC – už taukų lydymo paslaugos finansavimo administravimą atsakingos institucijos – biudžetą [1]. Be to, iš mokesčio gautos lėšos ir paslaugos finansavimo suma būtų beveik vienodos.

(34) Teisingumo Teismas priminė, kad galimas ryšys tarp apmokestinimo sistemos ir pagalbos yra rimta kliūtis siekiant įvertinti pagalbos suderinamumą su Sutartimi. Teismas patikslina, kad jei yra labai sunku įvertinti nacionalinės priemonės suderinamumą su Sutarties nuostatomis, Komisija gali įvertinti klausimus, keliamus dėl minėtų nuostatų pateiktuose skunduose, tik inicijavusi Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą [2].

[1] Bendra biudžeto ataskaita už 2000 m., dokumentas Nr. 2775, II t.

[2] 2001 m. gegužės 3 d. Teismo sprendimas byloje C-204/97, Portugalija prieš Komisiją, Teismų praktikos rinkinys, p. I-3175.

(35) Tyrimo metu Komisija negalėjo pareikšti savo nuomonės dėl šios sistemos suderinamumo su Sutartimi, ypač dėl galimos diskriminacijos iš kitų valstybių narių importuotų produktų, kurie taip pat buvo apmokestinti.

(36) Komisija pažymėjo, kad jei nustatyta, jog pagalbos finansavimas yra nesuderinamas su taikytinomis konkurencijos taisyklėmis, taip finansuojama pagalba taip pat turėtų būti laikoma nesuderinama tol, kol išliktų nesuderinamas finansavimas. Faktiškai tam, kad pagalba būtų pripažinta suderinama su Sutartimi, turi būti pripažintas suderinamas jos finansavimas.

2.3. SUTARTIES 86 STRAIPSNIO 2 DALIS

(37) Komisija taip pat priminė, kad bet koks konkurencijos taisyklių pažeidimas, pateisintinas Sutarties 86 straipsnio 2 dalimi, turi griežtai apsiriboti priemonėmis, kurios būtinos teikiant bendros ekonominės svarbos paslaugą. Tačiau tyrimo metu Komisijai nebuvo akivaizdi gyvūnų augintojams ir skerdykloms nemokamos taukų lydymo paslaugos būtinybė siekiant užtikrinti sklandžią sistemos veiklą ir tinkamą bendros ekonominės svarbos paslaugos teikimą. Komisijai taip pat nebuvo aišku, kodėl, siekiant sklandžiai teikti taukų lydymo paslaugą, įmonėms, atleistoms nuo mokesčio arba taukų lydymo įmonėms, galėtų prireikti pagalbos veiklai, kuri būtų teikiama kaip kompensacija, viršijanti grynąsias taukų lydymo paslaugos teikimo išlaidas. Komisijai taip pat nebuvo aišku, kodėl būtinai reikėjo apmokestinti iš kitų valstybių narių importuojamus produktus.

(38) Galiausiai tyrimo metu Komisija negalėjo atmesti prielaidos, kad Prancūzijos taukų lydymo organizavimo sistemos padarinių visuma valstybių narių tarpusavio prekybai galėjo turėti tokio poveikio, kuris prieštarauja Bendrijos interesams, todėl Sutarties 86 straipsnio 2 dalis yra netaikytina. Kaip jau minėta, šie padariniai galėjo būti susiję tiek su prekyba mėsa, tiek su skerdyklų paslaugomis.

3. *KITI REIKŠMINGI ASPEKTAI*

(39) Kaip jau buvo minėta 2 konstatuojamojoje dalyje, 2000 m. rugsėjo 18 d. Komisija pareiškė motyvuotą nuomonę dėl taukų lydymo mokesčio. Komisija nustatė, kad taukų lydymo mokesčio sistema yra diskriminacinio pobūdžio fiskalinė priemonė, nesuderinama su Sutarties 90 straipsniu, nes ji taikoma iš kitų valstybių narių importuojamai mėsai, nors kompensacija už TLVP, kuri finansuojama iš minėto mokesčio gautomis lėšomis, naudojasi tik Prancūzijos mėsos gamintojai.

(40) Be to, Teisingumo Teismui Liono administracinis apeliacinis teismas pagal Sutarties 234 straipsnį išankstiniam nagrinėjimui buvo pateikęs su taukų lydymo mokesčiu susijusį klausimą dėl Sutarties 87 straipsnio 1 dalies aiškinimo ([1]). 2003 m. lapkričio 20 d. Teismas priėmė sprendimą šioje byloje (toliau – *GEMO* byla).

(41) Nagrinėdamas *GEMO* bylą, Liono administracinis apeliacinis teismas kreipėsi į Teisingumo Teismą, prašydamas iš anksto išnagrinėti klausimą, ar Bendrojo mokesčių kodekso 302 ZD straipsnyje nustatytas mokestis, taikomas superkamiems mėsos produktams, įeina į sistemą, laikytiną pagalba pagal Sutarties 87 straipsnį.

(42) Teisingumo teismas atsakė, kad už gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo ir šalinimo veiklą, kuria naudojasi Prancūzijos gyvūnų augintojai ir skerdyklos, turi būti atsakinga valstybė. Teismas padarė išvadą, kad Sutarties 87 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad sistema, užtikrinanti gyvūnų augintojams ir skerdykloms nemokamą skerdyklų atliekų rinkimą ir šalinimą, laikytina valstybės pagalba.

III. **TREČIŲJŲ ASMENŲ PATEIKTOS PASTABOS**

(43) Suinteresuotosios šalys pateikė toliau išdėstytas pastabas, kurios 2003 m. vasario 11 d. buvo perduotos Prancūzijai.

1. *SUINTERESUOTŲJŲ ĮMONIŲ PATEIKTOS PASTABOS*

(44) Įmonės, pateikusios toliau išdėstytas pastabas, pageidavo, kad jų pavadinimai nebūtų viešinami. Komisija, išnagrinėjusi pateiktus argumentus, nusprendė, kad yra pagrindo jų prašymą patenkinti.

(45) Šių įmonių teigimu, taukų lydymo mokestis yra pagalba pagal Sutarties 87 straipsnį ypač gyvūnų augintojams ir skerdykloms. Taigi atleidus gyvūnų augintojus ir skerdyklas nuo jiems tenkančio finansinio įsipareigojimo, taukų lydymo mokestis pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį „tam tikroms įmonėms“ suteikė ekonominės naudos, kuri veikia „valstybių narių tarpusavio prekybą“ ir „iškraipo konkurenciją“, nes sumažina mėsos eksporto iš Prancūzijos sąnaudas ir importuojamai mėsai taiko mokestį už pavojingų gyvūninių produktų šalinimą, kuris jau būna sumokėtas jos kilmės šalyje.

([1]) 2003 m. lapkričio 20 d. Teismo sprendimas byloje C-126/01, Ekonomikos, finansų ir pramonės ministras prieš *GEMO SA*, dar nepaskelbtas Teismų praktikos rinkinyje.

(46) Be to, ši priemonė yra neteisėta, nes apie ją nebuvo pranešta Komisijai. Galutinis Komisijos sprendimas dėl suderinamumo *a posteriori* neįteisina įvykdytų veiksmų, kurie buvo neteisėti, nes buvo atliekami neatsižvelgiant į Sutarties 88 straipsnio 3 dalyje nustatytą draudimą. Todėl ši pagalba yra nesuderinama su bendrąja rinka.

(47) Galiausiai taukų lydymo paslaugai neturėtų būti taikomos Sutarties 86 straipsnio 2 dalies nuostatos. Taukų lydymo paslauga iš tikrųjų turi būti finansuojama, bet šis finansavimas nebūtinai turi būti užtikrinamas su bendrąja rinka nesuderinama pagalba. Šis finansavimas galėtų būti paslaugos vartotojams tenkantis įsipareigojimas ir būti įskaičiuotas į mėsos kainą, kurią moka vartotojas. Be to, šis mokestis sukuria diskriminaciją tarp nacionalinių ir importuojamų produktų, tuo prekybos plėtojimui darydamas tokį poveikį, kuris prieštarauja Bendrijos interesams. Todėl šio mokesčio taikymas nesuderinamas su Sutarties 86 straipsnio 2 dalimi.

2. *MAISTO PRODUKTŲ PERDIRBIMO ĮMONIŲ ASOCIACIJOS (MPPĮA, PRANC. ADEPALE – ASSOCIATION DES ENTREPRISES DE PRODUITS ALIMENTAIRES ÉLABORÉS) PATEIKTOS PASTABOS*

(48) MPPĮA pažymi, kad šį mokestį paskatino įvesti sudėtingi galvijų kūnų sunaikinimo klausimai – GSE padarinys. Tačiau didžiausią dalį naikintinų gyvūnų kūnų sudarė pieniniai galvijai, tik nežymiai susiję su mėsos gamyba. Todėl MPPĮA mano, jog yra nepriimtina, kad mokestis taikomas specifinei „mėsos“ sričiai ir visiškai netaikomas pieno produktams. Apskritai, jei yra pagrindo apmokestinti sektorius, iš kurių veiklos atsiranda sunaikintinų gyvūnų kūnai, tai daryti reikia bent jau nieko nediskriminuojant. Vadinasi, tai taikytina ir kiaušinių produktams.

(49) Šis mokestis, taikomas produktams, kurių pagrindas yra mėsa, sudaranti mažiausiai 10 % jų svorio, apima įvairius su patiekalais susijusius dalykus, pavyzdžiui, augalinius produktus, pakuotes ir, žvelgiant plačiau, įmonių, gaminančių patiekalus, nekintamąsias išlaidas ir darbo jėgos sąnaudas. MPPĮA nepritaria Prancūzijos valdžios institucijos pasirinktai 10 % ribai ir mano, kad produktas, kurio pagrindas yra mėsa, – tai produktas, kurio didžiąją svorio dalį sudaro mėsa.

(50) Be to, MPPĮA praneša, kad praktiškai yra kalbama apie vartojimo mokestį, kurį taikant pasireiškė nevienodas vertinimas, susijęs su tam tikrų produktų pardavimo vartotojams kainomis. Tai lemia didelį konkurencingumo skirtumą tarp produktų, kurių daugiau kaip 10 % sudaro mėsa, ir visų kitų maisto produktų, t. y. pieno, kiaušinių, augalinių produktų, taip pat visų pagamintų produktų, kurių mažiau kaip 10 % sudaro mėsa.

(51) Galiausia jei šis mokestis yra įvestas siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą, MPPĮA manymu, jos sveikatos priežiūros finansavimą iš esmės reglamentuoja 1996 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 96/43/EB, iš dalies keičianti ir konsoliduojanti Direktyvą 85/73/EEB, kad būtų užtikrintas gyvų gyvūnų bei kai kurių gyvūninių produktų veterinarinio patikrinimo ir kontrolės finansavimas, iš dalies keičianti Direktyvas 90/675/EEB bei 91/496/EEB [1], ir jos perkėlimas į Prancūzijos teisę.

3. *KOMERCINIŲ ĮMONIŲ FEDERACIJOS (KĮF, PRANC. FCD – FÉDÉRATION DES ENTREPRISES DU COMMERCE ET DE LA DISTRIBUTION) PATEIKTOS PASTABOS*

(52) KĮF buvo tos nuomonės, kad pagalba teikė dvigubą naudą: ji sumažino verslininko riziką, kuri paprastai tenka taukų lydymo įmonėms, ir panaikino išlaidas, kurių paprastai turėdavo gyvūnų augintojai ir skerdyklos, kaip gamintojai, kurių veikloje susidaro gyvūnų kūnai ir skerdyklose sulaikyta mėsa.

(53) Šiuo metu KĮF ypač pabrėžia, kad Prancūzijos TLVP finansavimo sistema nesuderinama su Sutarties 86 straipsnio 2 dalimi, kadangi nėra patenkinamų priemonių, kurios užtikrintų realios konkurencijos įgyvendinimą sudarant viešąsias taukų lydymo sutartis ir todėl, kad finansuojant šią paslaugą susidaro kompensacijos perviršis.

(54) KĮF taip pat pažymi, kad valstybės lėšos, kuriomis naudojosi Prancūzijos taukų lydytojai, buvo skirtos finansuoti ne tik TLVP, tokią, kaip ji apibrėžta įstatyme, bet ir kitą veiklą, neįeinančią į įstatymo taikymo sritį, pavyzdžiui, finansuoti gyvulių miltų, pagamintų tiek po 2000 m. gruodžio mėn. Tarybos sprendimo, uždraudžiančio juos gaminti Bendrijoje, tiek prieš šį sprendimą, šalinimą, kuriam atlikti taukų lydytojams, skubiai ir nepaskelbus kvietimo teikti paraiškas, būtų skirta 205 milijonų eurų pagalba.

[1] OL L 162, 1996 7 1, p. 1.

(55) KĮF praneša, kad nuo 2002 m. teikiama nauja neteisėta valstybės pagalba, kuriai lėšos gaunamos renkant mėsos supirkimo mokestį savo verslą turinčių mėsininkų naudai, kurie patys šalina vyresnių kaip dvylikos mėnesių galvijų stuburo kaulus, tiesiogiai susijusius su nugaros smegenimis. Šios pagalbos suma siektų 20 milijonų eurų.

4. *ISPANIJOS PATEIKTOS PASTABOS*

(56) Ispanija praneša, kad importuojama mėsa ir mėsos produktai iš kitų šalių yra sistemos diskriminuojami, nes už juos privaloma mokėti mokestį negaunant jokios kompensacijos. Renkant šį mokestį gautomis lėšomis naudojasi tik Prancūzijos gyvūnų augintojai ir skerdyklos.

(57) Šią problemą Ispanijoje galėtų paaštrinti tai, kad nuo 2002 m. sausio 1 d. šioje šalyje panaikinta bet kokia nacionalinės pagalbos sistema ir tai, kad visos mėsos atliekų panaikinimo išlaidos jau yra įtrauktos į eksportuojamų produktų kainą. Dėl įmonėse rastų nugaišusių gyvulių nuo minėtos datos taip pat panaikinta bet kokia pagalba, o galimos augintojų išlaidos dengiamos pagal draudimo sistemą.

IV. **PRANCŪZIJOS PATEIKTOS PASTABOS**

(58) 2002 m. spalio 10 d. laiške Prancūzijos pareigūnai pateikė savo pastabas dėl Komisijos sprendimo inicijuoti Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą dėl atitinkamos pagalbos. Komisijos prašymu, 2004 m. rugsėjo 23 d. laiške buvo atsiųsta papildomos informacijos.

(59) Prancūzijos pareigūnai manė esant reikalinga trumpai priminti bendrąją TLVP padėtį. Taigi jie paaiškino, kad TLVP buvo nustatyta 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymu Nr. 96-1139 atsižvelgiant į GSE krizę. Šis įstatymas įeina į sanitarinę sistemą, kurioje ypač svarbūs yra du nutarimai:

— 1996 m. birželio 28 d. nutarimas, iš dalies keičiantis 1991 m. gruodžio 30 d. nutarimą ir nustatantis deginimą gatavų produktų, pagamintų iš pavojingų gyvūninių medžiagų, pavyzdžiui, ūkio gyvulių, kurie nebuvo paskersti vartoti žmonėms, kitų gyvūnų kūnų, kovojant su liga paskerstų gyvūnų, gyvūninių atliekų su ligų, kuriomis gali užsikrėsti žmonės ar kiti gyvūnai, požymiais, gabenimo metu nugaišusių gyvūnų, gyvūninių atliekų, keliančių pavojų žmonių ar gyvūnų sveikatai;

— 1996 m. rugsėjo 10 d. nutarimas, sustabdantis atrajojančiųjų gyvūnų tam tikrų audinių ar produktų, į kuriuos įeina šie audiniai, vadinamosios specifinės pavojingos gyvūninės medžiagos (SPGM), patekimą į rinką ir pateikimą vartoti. Šiuo nutarimu buvo sustabdytas kai kurių galvijų, avių ir ožkų galvos, nugaros smegenų ir akių bei produktų, į kuriuos įeina šios medžiagos, pateikimas į rinką, keliant joms tokius pat reikalavimus, kaip ir pavojingoms gyvūninėms medžiagoms.

(60) Šie nutarimai, priimti, siekiant apsaugoti vartotojų sveikatą, iš atsargumo uždraudė įtraukti į maisto grandinę pirmiau išvardytus produktus ir nustatė, kad juos privaloma deginti. Pasak Prancūzijos pareigūnų, šios nuostatos būtų turėjusios prasmės tik įtrauktos į sistemą, garantuojančią visišką priemonių veiksmingumą. Tačiau taip nebuvo taukų lydymo sistemos, nustatytos 1975 m. gruodžio 31 d. Įstatymu Nr. 75-1336, papildančiu ir iš dalies keičiančiu Žemės ūkio kodekso nuostatas dėl taukų lydymo pramonės [1], atveju, nes šiuo įstatymu nustatytas taukų lydytojo surinktų atliekų utilizavimas už rinkimo monopolį atitinkamoje teritorijoje.

(61) Tokiomis aplinkybėmis Prancūzijos pareigūnai nusprendė sukurti viešąją taukų lydymo paslaugą, kuri apimtų visų degintinų specifinių pavojingų gyvūninių medžiagų rinkimą ir šalinimą.

(62) 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymu Nr. 96-1139 pakeistame Žemės ūkio kodekso 264 straipsnyje nustatyta, kad „gyvūnų kūnų, taip pat skerdykloje sulaikytos mėsos ir subproduktų, pripažintų netinkamais vartoti žmonėms ir gyvūnams, rinkimas ir šalinimas priskiriami viešajai paslaugai, kuri įeina į valstybės kompetenciją“.

(63) 2001 m. gruodžio 28 d. Įstatymu Nr. 2001-1275 terminas „SPGM“, vartojamas kalbant apie TLVP ir taikomas skerdyklose sulaikytai mėsai, specialiai įtrauktas į Žemės ūkio kodekso nuostatas.

[1] PROL, 1976 1 3, p. 150.

(64) Prancūzijos pareigūnai Komisijai patikslino, kad TLVP taikoma tik produktams, keliantiems pavojų žmonių ar gyvūnų sveikatai. Šie produktai 1996 m. sudarė apie 10 % gyvūninių atliekų, o kiti šalutiniai produktai, susidarantys gaminant gyvūninę produkciją, ir toliau buvo renkami pagal privatinę teisę sudaromų sutarčių pagrindu. Nuo 2000 m., pailgėjus specifinių pavojingų gyvūninių medžiagų sąrašui, šis skaičius išauga iki 30 %. Ši sistema skiriasi nuo tos, kuri buvo sukurta 2000 m. gruodžio 1 d. Dekretu Nr. 2000-1166 ([1]), nustatančiu kompensavimo priemonę įmonėms, gaminančioms tam tikrus miltus ir taukus, kuriuos 2000 m. lapkričio 14 d. nutarimu buvo uždrausta naudoti gaminant gyvūnų ėdalą. Apie pastarąją sistemą Komisijai buvo pranešta 2002 m. sausio 18 d.

(65) Dėl miltų Prancūzijos pareigūnai patikslina, kad TLVP apima tik tų miltų, kurie susidaro perdirbant produktus, surinktus atliekant šią paslaugą, deginimą. Produktų deginimas dėl draudimo naudoti miltus gyvūnų ėdalui į TLVP neįeina ir nėra finansuojamas.

(66) TLVP finansavimą nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. užtikrino mokestis, nustatytas 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatyme Nr. 96-1139 ir pervedamas į NŽŪSVC administruojamą fondą. Nuo 2001 m. sausio 1 d. jį užtikrina valstybės biudžetas.

1. *DĖL PAGALBOS TAUKŲ LYDYMO ĮMONĖMS EGZISTAVIMO*

(67) Prancūzijos pareigūnai pažymi, kad sprendimo inicijuoti procedūrą 27 - 48 punktuose Komisija pripažįsta, kad TLVP, pateisinama siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą ir aplinką, gali būti laikoma bendros svarbos paslauga pagal Sutarties 86 straipsnio 2 dalį. Komisijai ypač rūpėjo atlyginimo iš valstybės lėšų įmonėms, teikiančioms TLVP, klausimas.

(68) Prancūzijos pareigūnai paaiškino, kad bendra suma, 1997-2002 m. sumokėta taukų lydymo įmonėms, siekia 828 552 389 eurus. Ji atitinka visas išlaidas, susidariusias teikiant taukų lydymo viešąją paslaugą (TLVP). Sumos įmonėms buvo sumokėtos remiantis arba viešosiomis sutartimis, arba nutarimais dėl privalomojo viešosios paslaugos teikimo. Paraiškų teikimo konkursai dažniausiai vykdavo departamento arba regiono lygiu. Tokiu pat lygiu prefektų nutarimais būdavo nustatomas privalomasis viešųjų paslaugų teikimas.

(69) Atsižvelgdami į viešojo pirkimo sutarčių sudarymo sąlygas ir privalomajam viešųjų paslaugų teikimui taikomus įstatymus, Prancūzijos pareigūnai mano, kad sumokėtos sumos niekaip negalėjo turėti įtakos galimai konkurencinei įmonių, kurioms buvo suteikta pagalba, veiklai.

(70) Prancūzijos pareigūnai pažymi, kad pagal Žemės ūkio kodekso, tokio, koks jis yra po 1996 m. gruodžio 27 d. Dekreto Nr. 96-1229 dėl taukų lydymo viešosios paslaugos, iš dalies keičiančio Žemės ūkio kodeksą ([2]), iš dalies pakeisto 1997 m. spalio 30 d. Dekretu Nr. 97-1005 ([3]), 264-2 straipsnio nuostatas TLVP taikoma viešojo pirkimo sutarčių sudarymo tvarka. Taigi Žemės ūkio kodekso 264-2 straipsnyje nustatyta:

„I – Kiekvieno departamento prefektas yra įpareigotas užtikrinti taukų lydymo viešosios paslaugos vykdymą ir tuo tikslu, vadovaudamasis Viešojo pirkimo sutarčių kodeksu, sudaro reikiamas sutartis, dalyvaudamas kaip atsakingasis asmuo, apibrėžtas pastarojo kodekso 44 straipsnyje. Tačiau sutartys gali būti sudarytos ir su ta pačia įmone visai paslaugai arba jos daliai teikti keliuose departamentuose, jei tai pateisinama atsižvelgiant į operacijų pobūdį. […]

II – Nukrypstant nuo šio straipsnio I dalies nuostatų, tam tikros sutartys, būtinos taukų lydymo viešajai paslaugai vykdyti, gali būti sudarytos nacionaliniu lygiu, jei koordinavimas tokiu lygiu pateisinamas techninio ar ekonominio pobūdžio motyvais […]“.

(71) Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad taikant Žemės ūkio kodekso 264-2 straipsnį šiose sutartyse atskirai numatytos administracinės sąlygos, apibrėžiančios paslaugų, kurios yra sutarties objektas, pobūdį, atlyginimo už operacijas, kurias pavedama atlikti konkursą laimėjusiam dalyviui, būdas, nenumatant jokio mokesčio rinkimo iš besinaudojančiųjų viešąja paslauga, informacija, leidžianti įvertinti paslaugos kokybę, taip pat techninės sąlygos, apibrėžiančios gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo, gabenimo, perdirbimo ir, jei reikia, sunaikinimo pagal keliamus sanitarinius reikalavimus sąlygas.

([1]) PROL Nr. 279, 2000 12 2, p. 19178.

([2]) PROL Nr. 204, 1996 12 31, p. 19697.

([3]) PROL Nr. 255, 1997 11 1, p. 15908.

(72) Tuo remiantis buvo sudarytos viešojo pirkimo sutartys toliau išdėstytomis sąlygomis:

— 1997 m. – departamento lygio sutartys dėl paslaugos, susidedančios iš trijų dalių: gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo, perdirbimo į miltus ir miltų deginimo. Beveik visais atvejais su deginimu susijusi paslaugos dalis buvo vykdoma neveiksmingai, todėl susikaupė dideli kiekiai miltų, susidariusių iš taukų lydymo viešosios paslaugos produktų;

— 1998 m. sudarytos departamento lygio sutarys buvo susijusios tik su gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimu ir perdirbimu į miltus. Dėl deginimo buvo paskelbtas paraiškų konkursas nacionaliniu lygiu, bet rezultatai buvo menki, nes trūko atitinkamų infrastruktūrų. Iš tikrųjų cemento gamyklas, kurios, privalant veikti nedelsiant, pasirodė tinkamiausios deginti miltams naudojant juos kaip kuro pakaitalą, reikėjo tam techniškai pritaikyti, be to, jos ne visada būdavo tuose regionuose, kuriuose susidaro atitinkamų gyvūninių atliekų;

— 1999 ir 2000 m. sutartys, susijusios su gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimu ir perdirbimu, vėl buvo sudarytos departamento lygiu, o susijusios su deginimu sudarytos tik „miltus gaminančiuose“ departamentuose: arba dėl ten esančios perdirbimo įmonės, arba dėl susikaupusių miltų atsargų.

(73) Prancūzijos pareigūnai pabrėžė, kad dauguma viešojo pirkimo sutarčių procedūrų neleido užtikrinti tinkamo TLVP teikimo.

(74) Prancūzijos pareigūnai dažnai ir ypač dėl miltų deginimo etapo, negalėdami delsti, rūpindamiesi visuomenės sveikata ir viešąja tvarka, privalėjo nustatyti privalomąjį viešosios paslaugos teikimą. Šių priemonių buvo imtasi vadovaujantis 1959 m. sausio 6 d. potvarkiu Nr. 59-63 dėl turto ir paslaugų rekvizavimo ([1]) bei 1962 m. kovo 26 d. Dekretu Nr. 62-367 dėl įstatymo taikymo tvarkos ([2]).

(75) Šiose nuostatose atskirai nustatyta, kad atlygis už būtinas paslaugas mokamas kaip kompensacija, kuri padengia tik materialinius, tiesioginius ir neabejotinus nuostolius, paslaugos teikėjo patirtus dėl privalomojo viešosios paslaugos teikimo. Mokant šią kompensaciją, atsižvelgiama išimtinai į paslaugos teikėjo išdėstytas realias ir būtinas išlaidas, susidarančias už darbą, amortizaciją ir kapitalo naudojimą, vertinant pagal įprastus kriterijus. Tačiau jokia kompensacija neprivaloma už pelno, kurį būtų galėjęs gauti paslaugos teikėjas, laisvai disponuodamas rekvizuotu turtu arba visiškai laisvai tęsdamas savo profesinę veiklą, netekimą.

(76) Prancūzijos pareigūnai pateikė lentelę, kurioje surašytos kiekvienais metais kiekviename departamente sudarytos viešojo pirkimo sutartys ir nustatytas privalomasis viešųjų paslaugų teikimas. Ši suvestinė lentelė buvo sudaryta atlikus tyrimą kiekviename departamente.

(77) Prancūzijos pareigūnai paaiškino, kad viešojo pirkimo sutartys pirmiausia buvo sudaromos departamentų lygiu įvairiam laikotarpiui (nuo 6 mėnesių iki 3 metų). Privalomąjį viešosios paslaugos teikimą teko nustatyti tais atvejais, kai paraiškų konkurso paskelbimas nedavė norimo rezultato arba siekiant užtikrinti nuolatinį TLVP teikimą viešojo pirkimo sutarčių rengimo laikotarpiu, arba staiga padidėjus sunaikintinų šalutinių produktų kiekiui ar padaugėjus jų rūšių dėl naujų sanitarinės apsaugos priemonių.

(78) 76 konstatuojamojoje dalyje minėtoje lentelėje aiškiai matyti privalomasis viešųjų paslaugų teikimas, kuris dėl sanitarinių priežasčių privalant veikti nedelsiant buvo nustatytas pradėjus įgyvendinti TLVP (1997 m.), taip pat viešojo pirkimo sutartys dėl šalutinių produktų rinkimo ir perdirbimo, kurios buvo nuolat sudaromos nuo 1998 iki 2000 m. Nuo 2000 m. iškilo sunkumų atnaujinant sutartis, nes iš esmės pasikeitė atitinkamų pavojingų gyvūninių medžiagų sąrašas. 2001 m. paskelbtas paraiškų konkursas, vykdomas laikantis nacionalinio modelio pagal naująjį Viešojo pirkimo sutarčių kodeksą, nedavė norimo rezultato ir nuo 2002 m. teko skubiai imtis platesnio rekvizavimo. Nuo tada, pasak Prancūzijos pareigūnų, valstybė nutarė nebesudarinėti ilgalaikių sutarčių, nes, pradėjus svarstyti Komisijos gairių projektą, kilo teisinių abejonių dėl prancūziškosios sistemos.

(79) Šiame teisiniame kontekste taukų lydymo darbų vykdymą garantuoja grupė įmonių. Svarbiausioms jų, *CAILLAUD, SARIA, FERSO-BIO* ir *Équarrissage Moderne du Var*, priklauso trylika įmonių, perdirbančių su TLVP susijusias žalias atliekas į gyvūnų miltus. Kitos įmonės, pavyzdžiui, *VERDANNET* ir *SOTRAMO*, garantuoja tik šių atliekų rinkimą. Dar kitos prisideda tik miltų deginimo etape. Pastarosios priklauso keturioms cemento gamintojų grupėms: *LAFARGE, CALCIA, VICAT* ir *HOLCIM*.

([1]) PROL, 1959 1 8, p. 548.
([2]) PROL, 1962 4 4, p. 3542.

(80) Prancūzijos pareigūnai pažymi, kad visuose rinkimo ir perdirbimo etapuose su TLVP susijusios atliekos apdorojamos atskirai. Perdirbimas atliekamas įmonėse, kurios pagal nutarimą yra priskirtos tam tikrai įrenginių kategorijai ir turi specifinius įgaliojimus apdoroti pavojingas medžiagas. Atsižvelgiant į šią specifiką, su TLVP susijusių medžiagų apdorojimas apima beveik visą šių įmonių veiklą. Taigi atliktos paslaugos gali būti tiksliai nustatytos. Kompensuojamąją paslaugą teikia apie 30 % perdirbimo sektoriaus pramonės įmonių grupių.

(81) Atsižvelgdami į tai, kad TLVP yra nustatyta įstatyminio pobūdžio dokumentu ir į reikalavimus, susijusius su viešojo pirkimo sutarčių sudarymu ar privalomuoju viešosios paslaugos teikimu, Prancūzijos pareigūnai mano, kad kompensacija, mokama įmonėms už TLVP teikimą, neviršija papildomų išlaidų, kurias joms tenka patirti vykdant savo įsipareigojimus.

2. *DĖL PAGALBOS GYVŪNŲ AUGINTOJAMS IR SKERDYKLOMS EGZISTAVIMO*

(82) Prancūzijos pareigūnai primena, jog Komisija yra tos nuomonės, kad gyvulių augintojų ir skerdyklų visiškas atleidimas nuo mokesčio už jų gyvūnų kūnų ir atliekų rinkimą galėtų būti pagalba, nes panaikintų atliekų rinkimo ir naikinimo išlaidas, kurias jie turėtų padengti. Tačiau Komisija mano, kad net jei tokia pagalba galėtų būti pateisinama kovojant su ligomis, ji gali būti nesuderinama su bendrąja rinka, jei peržengia Žemės ūkio gairėse nustatytų leistinų priemonių ribas.

(83) Prancūzijos pareigūnai iš anksto atkreipia Komisijos dėmesį į mėsos rinkai ypatingą laikotarpio nuo 1996 iki 2000 m. pobūdį. Iš tikrųjų tuomet, kai gyvūnų kūnai ir kitos atliekos Prancūzijoje buvo pripažinti netinkamais maistui ir 1996 m. birželio 28 d. ir rugsėjo 10 d. nutarimais buvo nustatytas privalomas jų deginimas, kitose valstybėse narėse tie patys produktai ir toliau buvo perdirbami.

(84) Bendrijos lygiu sprendimai, pareikalavę šalinti iš rinkos ir naikinti tuos pačius produktus, įsigaliojo tik nuo 2000 m. spalio 1 d. (dėl specifinių pavojingų gyvūninių medžiagų), vadovaujantis 2000 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimu 2000/418/EB, reglamentuojančiu dėl užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų pavojingų medžiagų naudojimą ir iš dalies keičiančiu Sprendimą 94/474/EB [1], ir nuo 2001 m. kovo 1 d., vadovaujantis 2000 m. gruodžio 27 d. Komisijos sprendimu 2001/25/EB, uždraudžiančiu tam tikrų gyvūninės kilmės šalutinių produktų naudojimą gyvūnų ėdalui [2].

(85) Ketverius metus veikus nesuderintoms sistemoms, pasak Prancūzijos pareigūnų, galima teigti, kad, nustatant galvijienos kainą kitose valstybėse narėse, buvo atsižvelgta į galimas gyvūnų kūnų ir kitų atliekų rinkimo išlaidas, taip pat į šių produktų utilizavimą. Prancūzijoje atleidimas nuo išlaidų, susijusių su tų pačių produktų lydymu, galėjo turėti įtakos kainai galvijų mėsos sektoriuje, bet, Prancūzijos pareigūnų teigimu, ši įtaka negalėjo būti didesnė už tą, kurią šiam sektoriui darė tuo pat metu patiriamos išlaidos mokant taukų lydymo mokestį.

(86) Prancūzijos pareigūnai mano, kad jei nustačius TLVP būtų sumažėjusios mėsos kainos, būtų akivaizdžiai padidėjęs pelnas, gaunamas eksportuojant mėsą iš Prancūzijos į kitas valstybes nares, tačiau taip nebuvo. Be to, joks pelno padidėjimas nebuvo nustatytas plėtojantis eksportui į Jungtinę Karalystę, vienintelę valstybę narę, kurioje, atsižvelgiant į GSE krizės mastą, buvo pradėta įgyvendinti griežta gyvūnų kūnų perdirbimo ir deginimo sistema.

(87) Tačiau, Komisijai turint pareikšti nuomonę, ar tai yra pagalba pagal Sutarties 87 straipsnį, Prancūzijos pareigūnai mano, kad ši pagalba turėtų būti pateisinama kaip priemonė, įeinanti į kovos su gyvūnų ligomis sistemą. Jos suderinamumas galėtų būti išnagrinėtas atsižvelgiant į 1986 m. lapkričio 10 d. darbinį dokumentą, taikytiną nustačius TLVP, arba į Žemės ūkio gaires, ypač į jų 11.4 punktą ir tolesnius punktus. Iš tikrųjų Prancūzijos priimtomis nuostatomis buvo siekiama vienintelio tikslo – panaikinti užkrėtimo grėsmę.

(88) Kad ir kuo remtųsi Komisija, Prancūzijos pareigūnai mano, kad pagalba gali būti leidžiama, jei Bendrijos ar nacionalinės nuostatos leidžia nustatyti oficialų kovos su liga pobūdį, ypač siekiant ją įveikti imantis privalomųjų priemonių, už kurias mokamos kompensacijos. Šiuo konkrečiu atveju yra neginčytina, kad kova su GSE įeina į visumą priemonių, priimtų tiek Bendrijos, tiek nacionaliniu lygiu.

[1] OL L 158, 2000 6 30, p. 76. Sprendimas, panaikintas Reglamentu (EB) Nr. 1326/2001 (OL L 177, 2001 6 30, p. 60).

[2] OL L 6, 2001 1 11, p. 16. Sprendimas, panaikintas Reglamentu (EB) Nr. 446/2004 (OL L 72, 2004 3 11, p. 62).

(89) GSE krizė atskleidė grėsmę sveikatai, kurią kelia gyvūnų kūnų ir atliekų, laikomų pavojingomis gyvūninėmis medžiagomis ir specifinėmis pavojingomis gyvūninėmis medžiagomis, naudojimas gyvūnų ėdalui. Į tai atsižvelgiant, pavojingais laikomi produktai turi būti visiškai pašalinami tokiomis sąlygomis, kurios užkirstų kelią bet kokiai grėsmei žmonių ir gyvūnų sveikatai.

(90) Dėl gyvūnų kūnų Prancūzijos pareigūnai tvirtina, kad Komisija pati padarė išvadą, jog būtina uždrausti šių produktų utilizavimą, uždraudžiant ūkiuose auginamų gyvūnų pašarų gamybai naudoti ne tik pagal kovos su ligomis programą įmonėse paskerstus gyvūnu, bet ir visus galvijus, ožkas, avis, neskeltanagius ir naminius paukščius, kurie nugaišo įmonėje, o ne buvo paskersti vartoti žmonėms (pirmiau minėtas Sprendimas 2001/25/EB).

(91) Be to, Prancūzijos pareigūnai tvirtina, kad nuo 2001 m. privalant šalinti iš ūkiuose auginamų gyvūnų pašarų grandinės gyvūnų kūnus, kitos nuo tada suinteresuotos valstybės narės ėmėsi valstybinių priemonių, siekdamos prisiimti visą atsakomybę už gyvūnų kūnų šalinimą.

(92) Prancūzijos pareigūnų manymu, skerdyklose sulaikyta mėsa žmonių ir gyvūnų sveikatos požiūriu priklauso tai pačiai pavojingų produktų kategorijai. Ji susijusi su produktais, kurie pripažinti netinkamais vartoti žmonėms. Šių produktų sąrašas pateikiamas 1992 m. kovo 17 d. nutarime dėl reikalavimų, kuriuos turi atitikti skerstinių gyvulių skerdyklos, kad galėtų gaminti ir teikti rinkai šviežią mėsą, apibrėžiančiame šių įmonių sanitarinio patikrinimo sąlygas, ir 1996 m. birželio 8 d. nutarime, apibrėžiančiame naminių paukščių veterinarinio patikrinimo *post mortem* sąlygas, perkeliančiame į nacionalinę teisę įvairias Bendrijos direktyvas, priimtas sanitarijos srityje.

(93) Tiek gyvūnų kūnai, tiek skerdyklose sulaikyta mėsa, įskaitant SPGM, renkami ir perdirbami atskirai nuo kitų atliekų.

(94) Todėl Prancūzijos pareigūnai mano, kad priemonės, finansuojamos iš taukų lydymo mokesčio, yra pateisinamos kaip kova su gyvūnų ligomis.

3. *DĖL PAGALBOS NUO MOKESČIO ATLEISTOMS ĮMONĖMS EGZISTAVIMO*

(95) Dėl galimo pagalbos įmonėms, atleistoms nuo mokesčio, nustatyto pagal 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymo 1 straipsnį ir kodifikuoto Bendrojo mokesčių kodekso 302 *bis* ZD straipsniu, egzistavimo Prancūzijos pareigūnai pateikė toliau išdėstytus paaiškinimus.

(96) 1997 – 2000 m. šį mokestį privalėjo mokėti kiekvienas asmuo, prekiaujantis mažmenomis mėsa ir kitais mėsos produktais – sūdiniais, dešromis, lydytais taukais, mėsos konservais, perdirbtais subproduktais, taip pat gyvūnų ėdalu, kurio pagrindą sudaro mėsa ir subproduktai, – kurio praeitų kalendorinių metų apyvarta be PVM buvo bent jau lygi 2,5 milijono FRF.

(97) Pataisytojo finansų įstatymo 2000-iesiems metams 35 straipsniu mokesčio bazė buvo išplėsta iki visų produktų, kurių pagrindą sudaro mėsa.

(98) Nuo 2001 m. sausio 1 d. mokesčio normos, nustatytos kiekvieną mėnesį supirktiems produktams, taip pat išaugo nuo 0,6 % iki 2,1 % produktams iki 125 000 FRF ir nuo 1 % iki 3,9 % produktams, kurių suma viršijo 125 000 FRF. Apmokestinimo slenkstis buvo atitinkamai padidintas iki 5 milijonų FRF (iki 763 000 eurų) be PVM.

(99) Pasak Prancūzijos pareigūnų, apmokestinimo slenkstis yra nustatytas remiantis objektyviu ir racionaliu kriterijumi. Jis apskaičiuotas atsižvelgiant į apmokestinamų asmenų apyvartą, todėl neiškraipo konkurencijos tarp jų.

(100) Šis kriterijus yra objektyvus, nes, nustatant slenkstį, neatsižvelgiama į nieką kita, tik į gautų pajamų dydį. Jis yra racionalus, nes atitinka apyvartos slenkstį įprastoje apmokestinimo sistemoje, susijusioje su PVM. Šiuo atžvilgiu Prancūzijos pareigūnai primena, kad mėsos supirkimo mokestis yra išieškomas ir kontroliuojamas pagal taisykles, kurios taikomos PVM. Tokius pat slenksčius buvo galima nustatyti įvairiame kontekste – tai, pavyzdžiui, galėtų būti mokestis už tam tikras reklamos išlaidas.

(101) Nuo mokesčio atleistas įmones faktiškai sudaro daugiausia nepramoninės mėsinės ir dešrų gamybos įmonės, kurios, privalėdamos mokėti mokestį, būtų turėjusios pernelyg didelių išlaidų.

(102) Be to, Prancūzijos pareigūnai pažymi, kad net jei į Komisijos argumentą, kad toks pasirinkimas gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, reikia atsižvelgti, minėto pasirinkimo padariniai būtų labai riboti, nes:

— prekybos centrai paprastai apsirūpina Prancūzijos rinkoje. Mėsos importas iš kitų valstybių narių sudaro apie 16 % visos Prancūzijoje suvartojamos mėsos ir dažniausiai yra skirtas paruoštam maistui tiekti. Taigi prekybos centrai daugiausia prekiauja mėsa ne iš kitų valstybių narių;

— mėsininkai, kurie specializuojasi tam tikroje srityje, prekiauja ne vien tik regioninės ar nacionalinės kilmės mėsa. Kai kurios mėsinės kaip tik daugiausia apsirūpina mėsa užsienyje.

4. *DĖL SISTEMOS FINANSAVIMO*

(103) Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad Komisija mano, jog TLVP gali būti finansuojama iš mokesčio, nesuderinamo su Sutarties 90 straipsniu, draudžiančiu diskriminacinį apmokestinimą vidaus mokesčiais. Prancūzijos pareigūnai ypač primena 1998 m. inicijuotą procedūrą dėl pareigos nevykdymo.

(104) Šiuo klausimu Prancūzijos pareigūnai pasiūlė Komisijai grįžti prie argumentų, kuriuos jie, atsakydami į 1998 m. liepos 29 d. oficialų įspėjimą, Komisijai išdėstė savo 1998 m. rugsėjo 18 d. notoje. Šioje notoje Prancūzijos pareigūnai daro išvadą, kad taukų lydymo mokestis neatitinka nė vieno reikalavimo, pagal kurį jį būtų galima laikyti muitu arba mokesčiu, kurio rezultatas prilygsta muitui, ir net diskriminaciniu apmokestinimu pagal Sutartį. Tačiau jie atkreipia Komisijos dėmesį į tą faktą, kad, siekiant susitaikymo, minėtas mokestis nuo 2001 m. sausio 1 d. buvo priskirtas bendrajam valstybės biudžetui (Pataisytojo finansų įstatymo 2000-iesiems metams 35 straipsnis).

(105) Teiginius, kad iš mokesčio gautos lėšos ir jų paskyrimas nuo 2001 m. sausio 1 d. gali nebūti realiai atskirti, Prancūzijos pareigūnai laiko nepagrįstais. Šis mokestis, kaip ir kitos panašios įplaukos, yra priskirtas bendrajam valstybės biudžetui, nepriskiriant jo konkrečiam Žemės ūkio ministerijos biudžeto skyriui. Tačiau ši ministerija yra atsakinga už TLVP vykdymą, todėl jai būtinai reikėjo skirti lėšų šiai užduočiai vykdyti. Prancūzijos pareigūnai tvirtina, kad šios lėšos jokiu būdu nėra iš kitur surinkto mokesčio lėšos.

(106) Prancūzijos pareigūnai primena, kad 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymu Nr. 96-1139 siekiama įteisinti gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų, netinkamų vartoti žmonėms, rinkimą ir šalinimą. Todėl šiuo įstatymu nustatoma TLVP ir jos finansavimo būdai įvedant naują mokestį. Tuo tikslu Įstatymas Nr. 96-1139 iš dalies keičia ir Žemės ūkio kodeksą, ir Bendrąjį mokesčių kodeksą. Nuostata, kuria Įstatymo Nr. 96-1139 1 straipsnis papildo Bendrąjį mokesčių kodeksą, lygiai taip galėjo papildyti Finansų įstatymą 1997-iesiems metams. Tačiau procedūriniais sumetimais ir atsižvelgiant į tai, kad valstybė turės naujų išlaidų ir reikės pajamų, taip pat dėl tikslų panašumo Įstatyme Nr. 96-1139 buvo nustatyta 302 *bis* ZD straipsniu papildyti Bendrąjį mokesčių kodeksą.

(107) Prancūzijos pareigūnai primena, kad mokestis, nustatytas Bendrojo mokesčių kodekso 302 *bis* ZD straipsniu, yra mėsos supirkimo mokestis. Dėl savo pradinio tikslo jis paprastai vadinamas „taukų lydymo mokesčiu“, nors toks pavadinimas jam niekada nebuvo suteiktas. Įstatymo Nr. 96-1139 B dalyje nustatyta, kad iš mokesčio, renkamo pagal Bendrojo mokesčių kodekso 302 *bis* ZD straipsnį, gautos lėšos patenka į fondą, skirtą gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų, netinkamų vartoti maistui, rinkimui ir šalinimui finansuoti.

(108) Pataisytasis finansų įstatymas 2000-iesiems metams po 2000 m. gruodžio 31 d. nutraukė iš mėsos supirkimo mokesčio gautų lėšų patekimą į fondą. Nuo tada mėsos supirkimo mokestis, kuris nuo 2001 m. sausio 1 d. yra įplaukose iš mokesčių į valstybės biudžetą, priskiriamas nebe specifinėms išlaidoms, o bendrajam valstybės biudžetui. Į fondą, įsteigtą Įstatymu Nr. 96-1139, lėšos nebepatenka. Jo veikla buvo nutraukta, o su TLVP susijusios išlaidos įtrauktos į Žemės ūkio ministerijos biudžetą, kaip ir bet kokios kitos išlaidos, už kurias ji yra atsakinga. Pataisytuoju finansų įstatymu 2000-iesiems metams siekiama ne pakeisti 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymo Nr. 96-1139 pavadinimą, kurio tikslas išlieka nustatyti TLVP, o iš dalies pakeisti Bendrąjį mokesčių kodeksą ir minėtos viešosios paslaugos finansavimo būdą sukuriant ypatingą biudžeto skyrių.

(109) Dėl mokesčio padidėjimo po 2000 m. Prancūzijos pareigūnai pažymi, kad mėsos supirkimo mokesčio normos ir bazė buvo pakeistos 2001 m. sausio 1 d., šį mokestį priskyrus bendrajam valstybės biudžetui. Iki 2004 m. sausio 1 d. kitų mokesčio pakeitimų nebuvo. Pataisytuoju finansų įstatymu 2000-iesiems metams padidinant mokestį buvo siekiama, kartu su kitomis fiskalinėmis ir biudžetinėmis priemonėmis, subalansuoti valstybės išlaidas ir pajamas.

(110) Iš tikrųjų, pasak Prancūzijos pareigūnų, TLVP finansavimas Žemės ūkio ministerijai reiškė naujas dideles išlaidas, kurios slėgė tuo metu nesubalansuotas valstybės lėšas. Nuo to laiko mokestis, skirtas TLVP finansuoti, nebuvo indeksuotas. Be to, Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad, pakeitus mokesčio normas ir bazę, nuo 2001 m. lėšų buvo surinkta žymiai daugiau, nei buvo būtina padidėjusioms TLVP išlaidoms padengti, nes reikėjo apskritai subalansuoti biudžetą (žr. 1 lentelę).

(111) Prancūzijos pareigūnai patikslino, kad TLVP priskirtos lėšos buvo naudojamos tik šiai paslaugai finansuoti. NŽŪSVC administruojamas fondas 1997 – 2000 m. tarnavo tik su TLVP susijusioms pavojingoms medžiagoms rinkti, perdirbti ir deginti. Pasak Prancūzijos pareigūnų, jo nebūtų buvę galima panaudoti kam nors kitam, nes tuo laikotarpiu kiti šalutiniai produktai buvo utilizuojami.

(112) Be to, šiuo laikotarpiu iš mokesčio gautos lėšos buvo žymiai mažesnės nei TLVP išlaidos. Nuo 2001 m. sausio 1 d. dėl sumų, reikalingų užtikrinti TLVP, Parlamente kasmet būdavo nusprendžiama balsuojant. Šios sumos būdavo paskiriamos Žemės ūkio ministerijai, atsakingai už TLVP finansavimą ir įgyvendinimą. Sumų dydžiai būdavo nustatomi atsižvelgiant tik į numatomas TLVP išlaidas, nesiejant jų su lėšų suma, kuri galėtų būti gauta iš mokesčio.

(113) Galiausiai Prancūzijos pareigūnai primena, kad iš mokesčio gautos lėšos į specialiai TLVP finansavimui skirtą fondą suplaukdavo tik 1997 – 2000 m. Šiuo laikotarpiu Žemės ūkio ministerija neskirdavo lėšų TLVP išlaidoms padengti. 44-71 biudžeto skyrius buvo sukurtas 2001 m. 1997 – 2000 m. į fondą suplaukusios pajamos iš mėsos supirkimo mokesčio neviršijo išlaidų.

(114) Pasak Prancūzijos pareigūnų, nuo 2001 m. sausio 1 d. nebegalima nustatyti ryšio tarp mokesčio rinkimo ir Žemės ūkio ministerijos TLVP išlaidoms padengti skiriamų lėšų, kurios yra bendrų valstybės biudžeto pajamų dalis.

(115) 1 lentelėje, kurią pateikė Prancūzijos pareigūnai, pateiktos iš mokesčio gautos pajamos ir TLVP išlaidos. Iš lentelės duomenų matyti, kad bendros pajamos, 1997 - 2002 m. gautos iš taukų lydymo mokesčio, siekė 1 337 676 215 eurų, o bendra už TLVP sumokėta suma – 828 552 389 eurus.

1 lentelė

Eurais

	Iš mokesčio gautos pajamos, užregistruotos valstybės iždе	TLVP išlaidos	Iš mokesčio gautos pajamos, užregistruotos valstybės iždе	Iš biudžeto skirtos lėšos, pervestos NŽŪSVC	TLVP išlaidos
1997	83 702 949	63 577 613			
1998	111 557 213	101 235 325			
1999	98 223 855	104 428 265			
2000	93 868 217	147 839 108			
1 tarpinė suma	387 352 234	417 080 311			
2001			423 083 271	185 684 975	181 777 656
2002			527 240 710	224 891 780	229 694 422
2 tarpinė suma			950 323 981	410 576 755	411 472 078

5. *PRANCŪZIJOS ATSAKYMAI Į TREČIŲJŲ ASMENŲ PATEIKTAS PASTABAS*

(116) 2003 m. balandžio 9 d. laišku Prancūzijos pareigūnai atsakė į trečiųjų asmenų pateiktas pastabas. Toliau išdėstomi komentarai, kuriuos Prancūzijos pareigūnai pateikė susipažinę su šiomis pastabomis.

(117) Dėl pastabų, kad TLVP neįeina į Sutarties 86 straipsnio 2 dalies taikymo sritį, Prancūzijos pareigūnai mano, kad įmonės, kurioms patikėta teikti TLVP, turi būti laikomos įmonėmis, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugą, ypač siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą.

(118) Dėl KĮF pateiktų pastabų Prancūzijos pareigūnai patikslino, kad TLVP yra susijusi su pavojingų gyvūninių medžiagų rinkimu ir naikinimu, nepaisant jų kilmės, todėl jos nėra skirtingai apdorojamos atsižvelgiant į besinaudojančiuosius TLVP.

(119) Dėl galimo kompensacijos už TLVP perviršio Prancūzijos pareigūnai mano, kad taukų lydymo įmonėms mokama kompensacija negali būti per didelė, nes už šios paslaugos teikimą atlyginama arba pagal viešojo pirkimo sutarčių sudarymo tvarką, arba pagal nutarimus dėl privalomojo viešosios paslaugos teikimo, nustatančius kompensaciją, kuri padengia materialinius, tiesioginius ir neabejotinus nuostolius, paslaugos teikėjo patirtus vykdant jam patikėtą įsipareigojimą.

(120) Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad, kitaip, nei teigia KĮF, iš TLVP skirtų lėšų nefinansuojama kita veikla, kuri neįeina į įstatymo taikymo sritį. Taigi TLVP skiriasi nuo sistemos, pagal kurią naikinami gyvūnų miltai po to, kai šiuos miltus buvo uždrausta naudoti gyvūnų ėdalui.

(121) Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad priemonės pritaikymas visoms SPGM, apie kurį užsimena KĮF, tereiškia 2002 m. spalio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1774/2002, nustatančio sveikatos taisykles gyvūninės kilmės šalutiniams produktams, neskirtiems vartoti žmonėms ([1]), įgyvendinimą. Iki šio reglamento įsigaliojimo vyresnių kaip 12 mėn. galvijų stuburo kaulai nebuvo priskirti prie SPGM. Pasak Prancūzijos pareigūnų, visos SPGM, kurios tokiu pavadinimu nebuvo įvardytos Prancūzijos įstatymuose, buvo priskiriamos skerdyklose sulaikytos mėsos kategorijai. Šių stuburo kaulų įtraukimas į SPGM sąrašą, net jei jie pašalinami ne skerdykloje, o mėsinėje, paskatino Prancūzijos pareigūnus įstatyme specialiai apibrėžti SPGM. Padarius tokius įstatymo pakeitimus, buvo tiesiog pritaikytas vienodo vertinimo principas, pagal kurį kiekvienas SPGM turėtojas gali vienodomis sąlygomis naudotis TLVP.

(122) Atsakydami į Ispanijos vyriausybės pastabas, Prancūzijos pareigūnai pateikė skaičių, įrodančių, kad šviežios ir sušaldytos mėsos eksportas iš Ispanijos tiek į valstybes nares, tiek į trečiąsias šalis nuo 1995 m. padidėjo, priešingai nei mėsos iš Prancūzijos eksportas. Į tai atsižvelgdami, Prancūzijos pareigūnai mano, kad Ispanijos pareigūnai negali tvirtinti, jog nemokamai Prancūzijoje teikiama TLVP neigiamai veikia prekybos mėsa plėtojimąsi, nepateikdami jokių skaičių šiam teiginiui pagrįsti.

V. **PAGALBOS ĮVERTINIMAS**

1. *SUTARTIES 87 STRAIPSNIO 1 DALIS*

(123) Pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį, išskyrus tuos atvejus, kai ši Sutartis nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(124) Sutarties 87 – 89 straipsniai taikytini kiaulienos sektoriui pagal 1975 m. spalio 29 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2759/75 dėl bendro kiaulienos rinkos organizavimo 21 straipsnį ([2]). Galvijienos sektoriui šie straipsniai taikytini pagal 1999 m. gegužės 17 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1254/1999 dėl bendro galvijienos rinkos organizavimo ([3]) 40 straipsnį. Iki pastarojo reglamento priėmimo šie straipsniai tam pačiam sektoriui buvo taikytini pagal 1968 m. Tarybos reglamento (CEE) Nr. 805/68 dėl bendro galvijienos rinkos organizavimo ([4]) 24 straipsnį. Paukštienos sektoriui jie taikytini pagal 1975 m. spalio 29 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2777/75 dėl bendro paukštienos rinkos organizavimo ([5]) 19 straipsnį.

1.1. GALIMA NAUDA DĖL PASIRINKTINIO PALAIKYMO FINANSUOJANT IŠ VALSTYBINIŲ IŠTEKLIŲ

(125) Teisingumo teismas jau yra paskelbęs savo sprendimą dėl Prancūzijoje įvesto taukų lydymo mokesčio – *GEMO* byloje. Šioje byloje Teismas patikslina, kad Sutarties 87 straipsnio 1 dalis reikalauja nustatyti, ar tam tikros teisinės sistemos nustatyta valstybinė priemonė yra tokio pobūdžio, kad gali palaikyti, palyginti su kitomis, „tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą“. Jei taip, ta priemonė atitinka pasirinktinio palaikymo sąlygą, įeinančią į minėtoje nuostatoje apibrėžtą valstybės pagalbos sąvoką.

(126) Be to, Teismas teigia, kad pagalba laikomos bet kokios formos priemonės, kurios gali tiesiogiai ar netiesiogiai palaikyti įmones arba kurios turi būti laikomos ekonomine nauda, kurios pagalbą gavusi įmonė nebūtų turėjusi normaliomis rinkos sąlygomis ([6]).

(127) Be to, remiantis Teismo praktika, pagalba laikomos įvairių formų priemonės, sumažinančios mokesčius, kuriuos paprastai privalo mokėti pati įmonė, ir tuo, nebūdamos subsidijos tikrąja šio žodžio prasme, yra tokio pat pobūdžio ir lemia tokius pat padarinius ([7]).

([1]) OL L 273, 2002 10 10, p. 1. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos reglamentu (EB) Nr. 668/2004 (OL L 112, 2004 4 19, p. 1).

([2]) OL L 282, 1975 11 1, p. 1. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1365/2000 (OL L 156, 2000 6 29, p. 5).

([3]) OL L 160, 1999 6 26, p. 21. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1899/2004 (OL L 328, 2004 10 30, p. 67).

([4]) Ol L 148, 1968 6 28, p. 24. Reglamentas, panaikintas Reglamentu (EB) Nr. 1254/1999.

([5]) OL L 282, 1975 11 1, p. 77. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais reglamentu (EB) Nr. 806/2003 (OL L 122, 2003 5 16, p. 1).

([6]) 2003 m. liepos 24 d. Teismo sprendimas byloje C-280/00, *Altmark*, Teismų praktikos rinkinys, p. I-07747 ir 2003 m. lapkričio 22 d. Teismo sprendimas sujungtose bylose C-34/01 ir C-38/01, *Enirisorse*, dar nepaskelbtas Teismų praktikos rinkinyje.

([7]) 2003 m. gegužės 22 d. Teismo sprendimas byloje C-355/00, *Freskot*, Teismų praktikos rinkinys, p. I-5263.

(128) Sistema, apie kurią kalbama, yra finansuojama iš parafiskalinio mokesčio, kurį nustatė valstybės institucijos, todėl atsakomybė už ją tenka valstybei, kaip patikslina ir Teisingumo teismas *GEMO* byloje.

(129) Pagalbos egzistavimas ir jos pobūdis turi būti nustatyti galimų taukų lydymo sistemos ir jos finansavimo naudotojų lygiu. Tyrimo metu Komisija nustatė šias galimų TLVP naudotojų pagrindines kategorijas:

— taukų lydymo įmonės;

— gyvūnų augintojai ir skerdyklos;

— gyvūnų miltų turėtojai;

— mažmenomis mėsa prekiaujančios įmonės, kurių metinė apyvarta mažesnė kaip 2,5 milijonai FRF (nuo 2001 m. – mažesnė kaip 5 milijonai FRF).

Tyrimo etape, remiantis Komisijai pateikta informacija, galima buvo išskirti naują galimų naudotojų kategoriją:

— mėsininkai ir mėsos išpjaustymo įmonės, turintys SPGM.

1.1.1. ***Pagalba taukų lydymo įmonėms***

(130) Inicijavusi tyrimo procedūrą Komisija buvo tos nuomonės, kad pirmiausia reikia nustatyti, ar viešieji mokėjimai, skiriami taukų lydymo veiklą vykdančioms įmonėms, gali būti laikomi veikla, kurią galima priskirti viešajai paslaugai. Po to reikėtų nustatyti, ar šie mokėjimai viršijo išlaidas, kurias šios įmonės patyrė vykdydamos tokią veiklą.

(131) Pagal Prancūzijos įstatymus taukų lydymo įmonės teikia įstatymu įteisintą viešąją paslaugą: gyvūnų kūnų, taip pat skerdykloje sulaikytos mėsos ir subproduktų, pripažintų netinkamais vartoti žmonėms ir gyvūnams, rinkimą ir šalinimą.

(132) Teisingumo Teismas *GEMO* byloje iš tikrųjų priminė, kad pagal Žemės ūkio kodekso 264-1 straipsnį taukų lydymo viešąją paslaugą pavedama teikti konkursą laimėjusioms įmonėms, sudariusioms viešojo pirkimo sutartis su kiekvieno departamento prefektu.

(133) Faktas, kad TLVP yra finansuojama iš parafiskalinio mokesčio, kurį moka mėsa prekiaujantys verslininkai, implikuoja tai, kad šią paslaugą teikiančios įmonės, išlaidoms, susidariusioms teikiant minėtą paslaugą, padengti turi naudotis valstybės lėšomis.

(134) Be to, taukų lydymas yra ekonominė veikla. Prancūzijoje šiame sektoriuje dominuoja dvi didelės įmonės, besidalijančios 80 % – 90 % rinkos, kurių apyvarta – bent jau vienos iš jų – viršija 152 milijonus eurų [1].

(135) Pagal 2003 m. liepos 24 d. Teisingumo teismo priimtą sprendimą *Altmark* [2] byloje viešosios subsidijos, skiriamos viešosioms paslaugoms teikti, nepriskiriamos Sutarties 87 straipsnio taikymo sričiai, nes tokios subsidijos laikytinos kompensacija už paslaugas įmonių, įpareigotų teikti viešąją paslaugą. Tačiau Teismas nustato, kad turi būti įvykdytos šios keturios sąlygos:

a) pirma, pagalbą gaunanti įmonė turi būti prisiėmusi įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, ir šie įsipareigojimai privalo būti aiškiai apibrėžti;

b) antra, kriterijus, kuriais remiantis apskaičiuojama kompensacija, būtina objektyviai ir skaidriai nustatyti iš anksto;

c) trečia, kompensacija negali būti didesnė už sumą, reikalingą visai arba iš dalies padengti išlaidas, patirtas vykdant įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, atsižvelgiant į su jais susijusias pajamas ir į deramą pelną už minėtų įsipareigojimų vykdymą;

d) ketvirta, jeigu įmonė, kuri turi vykdyti įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, atrenkama ne pagal viešojo pirkimo sutarčių sudarymo tvarką, kompensacijos dydis turi būti nustatytas remiantis analize išlaidų, kurių turėtų vidutinė įmonė, gerai veikianti ir aprūpinta atitinkamomis priemonėmis, kad atitiktų reikalavimus, keliamus viešajai paslaugai teikti, patirtų vykdydama šiuos įsipareigojimus atsižvelgiant į su jais susijusias pajamas ir deramą pelną už šių įsipareigojimų vykdymą.

[1] Duomenys paimti iš p. Roger Rigaudièr'o parengtos Prancūzijos Senato ataskaitos Nr. 131, 1996-1997 m. eilinė sesija.

[2] Pirmiau minėta byla C-280/00.

(136) Savo pastabas dėl *Altmark* byloje Teismo nustatytų sąlygų Komisija išdėstė 137 – 153 konstatuojamosiose dalyse.

(137) Dėl pirmosios sąlygos, tai TLVP buvo nustatyta įstatymo nuostata, 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymu Nr. 96-1139, kodifikuotu Žemės ūkio kodekso L 226-1 – L 226-10 straipsniuose. Žemės ūkio kodekso L 226-1 straipsnyje nustatyta, kad:

„gyvūnų kūnų, skerdykloje sulaikytos mėsos ir gyvūninės kilmės šalutinių produktų, pripažintų netinkamais vartoti žmonėms ir gyvūnams, taip pat dėl užkrečiamųjų apyūmių spongiforminių encefalopatijų specifinį pavojų keliančių medžiagų, vadinamųjų specifinių pavojingų gyvūninių medžiagų, kurių sąrašą sudaro Žemės ūkio ministras, rinkimas ir šalinimas priskiriami viešajai paslaugai, kuri įeina į valstybės kompetenciją“.

(138) Remdamasi turima informacija Komisija mano, kad *Altmark* byloje Teismo nustatyta pirmoji sąlyga yra įvykdyta.

(139) Dėl antrosios sąlygos Komisija mano, kad kriterijai, kuriais remiantis apskaičiuota kompensacija, buvo objektyviai ir skaidriai nustatyti iš anksto. Pavyzdžiui, 1996 m. gruodžio 27 d. Dekrete Nr. 96-1229 dėl įstatymo taikymo tvarkos nustatyta, kad TLVP taikoma viešojo pirkimo sutarčių sudarymo tvarka konkrečiomis sąlygomis.

(140) Pasak Prancūzijos pareigūnų, Žemės ūkio kodekso R 226-7 straipsnyje nustatyta, kad kiekvieno departamento prefektas yra įpareigotas užtikrinti TLVP vykdymą ir tuo tikslu, vadovaudamasis Viešojo pirkimo sutarčių kodeksu, sudaro reikiamas sutartis. Nukrypstant nuo šio straipsnio, sutartis gali būti sudaryta nacionaliniu lygiu, jei tai pateisinama techninio ar ekonominio pobūdžio motyvais. Taikant Žemės ūkio kodekso R 226-10 straipsnį šiose sutartyse atskirai numatytos administracinės sąlygos, apibrėžiančios paslaugų, kurios yra sutarties objektas, pobūdį, atlyginimo už operacijas, kurias pavedama atlikti konkursą laimėjusiam dalyviui, informacija, leidžianti įvertinti paslaugos kokybę ir išlaidas, visuomenės informavimo apie šios paslaugos organizavimo ir teikimo sąlygas būdai, taip pat techninės sąlygos, apibrėžiančios technines gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo, gabenimo, perdirbimo ir, jei reikia, sunaikinimo pagal keliamus sanitarinius reikalavimus sąlygas.

(141) Viešojo pirkimo sutarčių, kurių objektas šiuo konkrečiu atveju yra Direktyvos 92/50/EEB IA priede išvardytos paslaugos, sudarymo tvarka yra tokio pobūdžio, kad, pasak Prancūzijos pareigūnų, garantuoja visišką skaidrumą apibrėžiant poreikius ir būtinas paslaugas. Be to, *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* buvo paskelbta daugiau kaip 300 paraiškų konkursų.

(142) Tik tada, kai paraiškų konkursų paskelbimas neduodavo rezultatų, t.y. kai nebūdavo pateikta nė viena tinkama paraiška, vadovaujantis Administracinių teritorinių vienetų bendruoju kodeksu, pagal 1959 m. sausio 6 d. potvarkį Nr. 59-63 ir 1962 m. kovo 26 d. Dekretą Nr. 62-367 dėl įstatymo taikymo tvarkos būdavo nustatomas privalomasis viešosios paslaugos teikimas, numatant atlygį kaip kompensaciją, mokamą atsižvelgiant vien tik į paslaugos teikėjo išdėstytas visas realias ir būtinas išlaidas, bet ne už pelno, kurį būtų galėjęs gauti paslaugos teikėjas, laisvai tęsdamas profesinę veiklą rekvizuotoje įmonėje, netekimą.

(143) Prancūzijos pareigūnai Komisijai pateikė pagal metus ir pagal departamentus sudarytą lentelę, įrodančią, kad taukų lydymo darbų vykdymas iš tikrųjų visada būdavo arba viešosios sutarties, arba rekvizavimo procedūros objektas.

(144) Remdamasi turima informacija, Komisija mano, kad *Altmark* byloje Teismo nustatyta antroji sąlyga yra įvykdyta.

(145) Dėl trečiosios sąlygos, susijusios su kompensacijos dydžiu, Prancūzijos pareigūnai tvirtina, kad kompensacija nėra didesnė už sumą, reikalingą visai arba iš dalies padengti išlaidoms, patirtoms vykdant įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas. Taikant viešojo pirkimo sutarčių tvarką numatoma, kad įmonės pradės konkuruoti tarpusavyje ir taip išryškės pats naudingiausias pasiūlymas valstybės institucijoms. Kai, kaip jau buvo minėta, paraiškų konkursas neduodavo rezultatų, būdavo einama rekvizavimo keliu. Kompensacija taip pat būdavo apskaičiuojama tik būtiniausioms išlaidoms padengti, nes būdavo taikomi su rekvizavimu susiję Prancūzijos įstatymai.

(146) Iš tikrųjų Prancūzijoje galiojančiose teisės aktų nuostatose nustatyta, kad atlygis už būtinas paslaugas mokamas kaip kompensacija, kuri padengia tik materialinius, tiesioginius ir neabejotinus nuostolius, kuriuos paslaugos teikėjas patyrė dėl jam pavesto privalomojo viešosios paslaugos teikimo. Mokant šią kompensaciją, atsižvelgiama išimtinai į paslaugos teikėjo išdėstytas realias ir būtinas išlaidas, susidarančias už darbą, amortizaciją ir kapitalo naudojimą, vertinant pagal įprastus kriterijus. Tačiau jokia kompensacija neprivaloma už pelno, kurį būtų galėjęs gauti paslaugos teikėjas, laisvai disponuodamas rekvizuotu turtu arba visiškai laisvai tęsdamas savo profesinę veiklą, netekimą.

(147) Dėl trečiosios sąlygos, Teismo nustatytos *Altmark* byloje, pateiktinos toliau išdėstytos pastabos. Inicijavusi bylos dėl taukų lydymo mokesčio tyrimo procedūrą Komisija paprašė Prancūzijos pareigūnų pateikti visą informaciją, susijusią ypač su atitinkamoms įmonėms išmokėtomis sumomis, ir įrodymą, kad ši pagalba padengė tik papildomas atliktų darbų išlaidas, susidariusias administruojant bendros ekonominės svarbos paslaugą pagal Sutarties 86 straipsnio 2 dalį. Be to, minėtų pareigūnų buvo paprašyta įrodyti, kad lėšos negalėjo būti nukreiptos į kitą konkurencinę veiklą, kurią galėjo vykdyti pagalbą gavusios įmonės (kryžminės subsidijos).

(148) Komisija pažymi, kad Prancūzijos pareigūnai apsiribojo paaiškinimu, kad bendra suma, 1997 – 2002 m. sumokėta taukų lydymo įmonėms, sudaro 828 552 386 eurus ir kad ji atitinka visas išlaidas, susidariusias teikiant taukų lydymo viešąją paslaugą. Taigi Komisija turi pareikšti savo nuomonę remdamasi tik minėta informacija.

(149) Šiuo konkrečiu atveju neturėdama tikslesnės informacijos, susijusios su taukų lydymo įmonėms 1997 – 2002 m. sumokėtomis sumomis, įrodančios, kad šios sumos jokiu būdu neviršijo papildomų išlaidų, susidariusių teikiant TLVP, Komisija negali tvirtai pareikšti, kad *Altmark* byloje Teismo nustatyta trečioji sąlyga tikrai yra įvykdyta. Be to, neturėdama tikslesnės informacijos, Komisija negalėjo pradėti tyrimo dėl galimo kryžminių subsidijų egzistavimo minėtose įmonėse.

(150) Šias abejones patvirtino ir 1997 m. Prancūzijos Žemės ūkio ministro prašymu Nuolatinio priežiūros koordinavimo komiteto (pranc. COPERCI – *Comité permanent de coordination des inspections*) atlikta ataskaita, kurioje teigiama, kad „taukų lydymo įmonėms galėjo būti pernelyg dosniai dalijamos iš mokesčio, skirto atlyginti už jų teikiamas paslaugas, gautos lėšos“, kad „yra galima dvigubo sumokėjimo už deginimo paslaugas rizika dėl sumokėjimo už šias paslaugas faktiškai jų nesuteikus“ ir kad „taukų lydymo veikla, kuri iki „karvių pasiutligės“ krizės struktūriniu atžvilgiu buvo nuostolinga, vėl tapo pelninga“.

(151) Todėl Komisija mano, kad negalima teigti, atsižvelgiant į Teismo reikalavimą, jog kompensacija nėra didesnė už sumą, reikalingą visai arba iš dalies padengti išlaidas, patirtas vykdant įsipareigojimus teikti viešąsias paslaugas, atsižvelgiant į su jais susijusias pajamas ir į deramą pelną už minėtų įsipareigojimų vykdymą.

(152) Tačiau iš tikrųjų ieškovų tvirtinimai taip pat nebuvo paremti tiksliais skaičiais, susijusiais su mokėjimais taukų lydymo įmonėms ir veiklos išlaidomis, patirtomis teikiant TLVP, įrodančiais, kad šioms įmonėms buvo sumokėtos per didelės kompensacijos. Be to, iš mokesčio gautų lėšų ir TLVP išlaidų neatitikimas vienas pats neįrodo, kad atlikti mokėjimai ir taukų lydymo išlaidos yra nesubalansuota.

(153) Taigi atsižvelgdama į pirmiau išdėstytas pastabas ir į Prancūzijos pareigūnų pateiktą informaciją, Komisija negali daryti išvados, kad yra įvykdytos visos *Altmark* byloje Teismo nustatytos sąlygos ir todėl mokėjimai taukų lydymo įmonėms, negali nebūti priskiriami pagalbai pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį.

(154) Net jei pagrindiniai iš šio mokesčio lėšų finansuojamų priemonių naudos gavėjai (žr. 1.1.2 punktą) yra žemdirbiai ir skerdyklos, Komisija negali atmesti galimybės, kad mokėjimai taukų lydymo įmonėms turėjo kokių nors pagalbos pagal Sutarties 87 straipsnį požymių.

1.1.2. *Pagalba gyvūnų augintojams ir skerdykloms*

(155) Teisingumo Teismas *GEMO* byloje nustatė, kad faktas, jog gyvūnų kūnų ir skerdyklų atliekų rinkimo ir šalinimo veiklą, kuria naudojasi gyvūnų augintojai ir skerdyklos, vykdo privačios įmonės, nepanaikina galimo priskyrimo valstybės pagalbai, nes minėtos veiklos sistemą įteisino valstybės institucijos. Ši sistema priskirtina valstybei.

(156) Teismas padarė išvadą, kad Sutarties 87 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad sistema, užtikrinanti gyvūnų augintojams ir skerdykloms nemokamą skerdyklų atliekų rinkimą ir šalinimą, laikytina valstybės pagalba gyvūnų augintojams ir skerdykloms.

(157) Šiuo konkrečiu atveju nėra abejonių dėl to, kad priemonės gyvūnų augintojų ir skerdyklų naudai yra finansuojamos iš valstybės išteklių, būtent, iš biudžeto dotacijų ir (arba) iš pajamų, gautų iš valstybės institucijų nustatyto mokesčio.

1.1.3. ***Gyvūnų miltų turėtojai***

(158) Su TLVP susiję gyvūnų miltai – tai miltai, susidarantys perdirbant TLVP atliekas, o ne miltai, kuriais nuo 2000 m. draudžiama prekiauti rinkoje, todėl darytina išvada, kad šių miltų naikinimas yra tik TLVP teikimo būtinas etapas ir kad šios medžiagos, neturinčios jokios komercinės vertės, naikinimas yra į TLVP įeinanti veikla. Vadinasi, ši medžiaga turi būti nagrinėjama remiantis tuo pačiu pagrindu kaip ir „pagalba gyvūnų augintojams ir skerdykloms“, nes ji parodo tik tolesnę jų veikloje susidarančių atliekų naikinimo fazę. Iš tikrųjų galutinio atliekų sunaikinimo išlaidos sudaro dalį visų išlaidų, už kurias atsakomybė tenka tam, kurio veikloje susidaro šios atliekos, ir valstybė, prisiimdama už jį šią atsakomybę, tiesiog suteikia jam papildomą pagalbą.

(159) Prancūzijos pareigūnai užtikrino, kad teikiant TLVP įsipareigojama deginti tik tuos miltus, kurie susidaro, kai perdirbami teikiant šią paslaugą surinkti produktai. Teikiant TLPV produktų deginimas dėl to, kad miltus draudžiama naudoti gyvūnų ėdalui, nefinansuojamas. Be to, šį klausimą Komisija sprendžia tirdama kitą priemonę (Nr. NN 44/2002). Todėl jis į šį sprendimą neįtraukiamas.

1.1.4. ***Pagalba mėsinėms ir mėsos išpjaustymo įmonėms, turintiems SPGM***

(160) Kalbama apie priemonę, įsigaliojusią nuo 2002 m. sausio 1 d., taip pat finansuojamą iš taukų lydymo mokesčio mėsininkų naudai, kurie patys šalina vyresnių kaip dvylikos mėnesių galvijų stuburo kaulus, tiesiogiai susijusius su nugaros smegenimis.

(161) Prancūzijos pareigūnai paaiškino, kad iki 2002 m. vyresnių kaip dvylikos mėnesių galvijų stuburo kaulai nebuvo priskiriami prie SPGM. Šių stuburo kaulų įtraukimas į SPGM sąrašą, net jei jie pašalinami ne skerdykloje, o mėsinėje, paskatino Prancūzijos pareigūnus įstatyme specialiai apibrėžti SPGM kaip atliekas, kurioms taikoma TLVP. Prancūzijos pareigūnai yra tos nuomonės, kad visos SPGM, kurios tokiu pavadinimu nebuvo įvardytos Prancūzijos įstatymuose, buvo priskiriamos skerdyklose sulaikytos mėsos kategorijai.

(162) Tačiau jei šioms atliekoms taikoma TLVP ir jei jos nepereina per skerdyklas, darytina išvada, kad už jų naikinimą pirmiausia yra atsakingi mėsininkai, įpareigoti šalinti vyresnių kaip dvylikos mėnesių galvijų stuburo kaulus.

(163) Vadinasi, pastabos, skirtos „pagalbai gyvūnų augintojams ir skerdykloms“ *mutatis mutandis* taikytinos ir mėsininkams, turintiems SPGM ir dėl to susijusiems su TLVP. Todėl nuo 2002 m. sausio 1 d. nemokamas galvijų stuburo kaulų šalinimas mėsinėse ir mėsos išpjaustymo įmonėse yra valstybės pagalba šioms įmonėms.

1.1.5. ***Pagalba nuo mokesčio atleistoms prekybos įmonėms***

(164) Pagalbą Teismas aiškina kaip priemonę, kuria mokesčių atžvilgiu nesiekiama diferencijuoti įmonių, kai šis diferencijavimas atsiranda dėl aptariamosios apmokestinimo sistemos pobūdžio ir ekonomikos. Valstybė narė, taip diferencijavusi įmones mokesčių atžvilgiu, privalo įrodyti, kad tai iš tikrųjų pateisinama dėl aptariamosios sistemos pobūdžio ir ekonomikos ([1]).

(165) Įstatyme Nr. 96-1139 nustatyta, kad mažmenomis mėsa prekiaujančios įmonės, kurių metinė apyvarta yra mažesnė kaip 2,5 milijonai FRF (šis slenkstis vėliau buvo padidintas iki 5 milijonų FRF, žr. 18 konstatuojamąją dalį), nuo mokesčio atleidžiamos. Toks atleidimas nuo mokesčio numato dalies valstybės išteklių praradimą ([2]) ir neatrodo pateisinamas dėl apmokestinimo sistemos, kurios tikslas yra užtikrinti valstybės pajamas, pobūdžio ir ekonomikos.

(166) Iš tikrųjų šis atleidimas nuo mokesčio remiasi ne apyvarta, gauta prekiaujant mėsa, o bendrąja pardavimų apyvarta. Vadinasi, gali būti, kad, pavyzdžiui, vien tik mėsa prekiaujanti įmonė, kurios apyvartą sudaro 2,4 milijonai FRF, bus atleista nuo mokesčio, o įvairiais maisto produktais prekiaujanti įmonė, kurios bendroji apyvarta sudaro 10 milijonų FRF, iš kurių 1 milijonas tenka parduotiems mėsos produktams, privalės mokestį mokėti. Mokestis yra apskaičiuotas remiantis produktų, kurių pagrindą sudaro mėsa, verte, todėl neatrodo pateisinama atleisti nuo mokesčio įmonę, kurios apyvarta, gauta prekiaujant mėsa, yra didesnė, o tuo tarpu jos konkurentė, kurios apyvarta, gauta prekiaujant produktais, kurių pagrindą sudaro mėsa, yra mažesnė, turi mokestį mokėti.

(167) Todėl prekybos įmonių atleidimas nuo minėto mokesčio teikia joms naudą dėl pasirinktinio palaikymo ([3]). Taigi kalbama apie pagalbą nuo mokesčio atleistiems verslininkams, kurių mokesčių našta yra palengvinama. Remdamasi skaičiais, susijusiais su prekyba mėsa, pateikiamais 171 konstatuojamojoje dalyje, Komisija daro išvadą, kad verslininkų, kurių apyvarta mažesnė kaip 2,5 milijonai FRF (vėliau – 5 milijonai FRF), atleidimas nuo mokesčio yra nauda, reiškianti valstybės pagalbą pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį.

([1]) 2004 m. balandžio 29 d. Teismo sprendimas byloje C-159/01, Nyderlandai prieš Komisiją, dar nepaskelbtas Teismų praktikos rinkinyje.

([2]) Apie atleidimą nuo mokesčių žr. 1994 m. kovo 15 d. Teismo sprendimą byloje C-387/92, *Banco Exterior*, Teismų praktikos rinkinys, p. I 877, 13 punktas.

([3]) Apie sistemos pobūdį ir ekonomiką žr. 1999 m. birželio 17 d. Teismo sprendimą byloje C-75/97, Belgija prieš Komisiją, Teismų praktikos rinkinys, p. I-3671, 33 punktas, kuriame pateikiama nuoroda į 1974 m. liepos 2 d. Teismo sprendimą byloje 173/73, Italija prieš Komisiją, Teismų praktikos rinkinys, p. 709, 33 punktas.

1.2. POVEIKIS PREKYBAI

(168) Siekiant nustatyti, ar aptariamoji pagalba įeina į Sutarties 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, galiausiai reikia nustatyti, ar ji gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(169) Teismas nustatė, kad kai valstybės narės suteikta nauda sustiprina vienos kategorijos įmonių poziciją, palyginti su valstybių narių tarpusavio prekyboje konkuruojančiomis įmonėmis, pastarosios turi būti laikomos paveiktomis šios naudos ([1]).

(170) Dėl taukų lydymo, tai ši veikla yra paslauga, kuri gali būti teikiama tarpvalstybiniu lygiu. Tai, beje, įrodo ir tai, kad tebėra nemažai stambių tarptautinių įmonių, kurios dirba šiame sektoriuje, teikdamos savo paslaugas įvairioms valstybėms narėms, tarp jų ir Prancūzijai. Komisija, į tai atsižvelgdama, teigia, kad Prancūzijos taukų lydytojams skirti mokėjimai daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį.

(171) Dėl taukų lydymo įmonių, gyvūnų augintojų ir skerdyklų, mėsininkų ir mėsos išpjaustymo įmonių, turinčių SPGM, tai valstybių narių tarpusavio prekybos mėsos produktais faktą patvirtina daugelis bendrų rinkos organizavimo šiame sektoriuje priemonių, išvardytų 124 konstatuojamojoje dalyje. Antroje lentelėje parodytos Prancūzijos prekybos su kitomis valstybėmis narėmis apimtys, susijusios su atitinkamais produktais, kurie buvo svarbiausi pirmaisiais taukų lydymo mokesčio taikymo metais.

2 lentelė

Prancūzija/ES 14	Galvijiena	Kiauliena	Paukštiena
1997 m. importas			
Tonos	286 000	465 000	140 000
Milijonai ekiu	831	1 003	258
1997 m. eksportas			
Tonos	779 000	453 000	468 000
Milijonai ekiu	1 967	954	1 069

([1]) 1980 m. rugsėjo 17 d. Teismo sprendimas byloje 730/79, *Philip Morris*, Teismų praktikos rinkinys, p. 2671, 11 punktas.

(172) Taip pat pažymėtina, kad, remiantis Komisijai pateiktais duomenimis, 1999 m. Prancūzija importavo gyvų gyvūnų už 2 297 milijonus FRF, o mėsos ir valgomųjų subproduktų – beveik už 17 000 milijonų FRF. Vadinasi, labai didelei daliai Prancūzijos importuotų mėsos produktų buvo pritaikytos taukų lydymo sistemos operacijos jų kilmės šalyje.

(173) Šiuo klausimu, kaip Komisijos jau minėta inicijuojant tyrimo procedūrą, ieškovai cituoja ir Prancūzijos Konkurencijos, vartojimo ir kovos su sukčiavimu generalinės direkcijos (pranc. *Direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes*) aplinkraštį, kuriame teigiama, kad mėsos supirkimo mokestis „gali lemti užsienio gamintojų procentinio prekybos pelno sumažėjimą arba sumažinti prekių realizavimo rinkų apimtį“, todėl „jis gali pakenkti, pablogindamas tarpusavio prekybos sąlygas“.

(174) Taigi Komisija daro išvadą, kad priemonė gyvūnų augintojų ir skerdyklų naudai daro bent jau galimą poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(175) Dėl nuo mokesčio atleistų įmonių Komisija mano, kad yra daromas bent jau galimas atleidimo nuo mokesčio poveikis, ypač pasienio zonose, vadinasi, tarpvalstybinei prekybai.

(176) Apibendrinant darytina išvada: kartu vertinamos visos šios pagalbos rūšys gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Iš tikrųjų aptariamieji sektoriai Bendrijos lygiu yra plačiai atverti konkurencijai, todėl ir labai jautrūs kiekvienai priemonei, kuri skirta vienos ar kitos valstybės narės įmonių naudai.

1.3. KONKURENCIJOS IŠKRAIPYMAS

(177) Teisingumo Teismas *GEMO* byloje nusprendė, kad valdžios institucijų taikoma priemonė, kuria siekiama gyvūnų augintojus ir skerdyklas atleisti nuo mokesčių pagal TLVP sistemą, yra ekonominė nauda, galinti iškraipyti konkurenciją. Komisija mano, kad ši išvada taikytina ir taukų lydymo įmonių, mėsinių ir mėsos išpjaustymo įmonių, turinčių SPGM, taip pat nuo mokesčio atleistų įmonių atveju. Iš tikrųjų visi šie rinkos dalyviai veikia konkurencijai atvertoje rinkoje, kurioje valstybių narių tarpusavio prekybos apimtys, kaip minėta 171 konstatuojamojoje dalyje, yra labai didelės, nes kai kurios su pagalba susijusios žemės ūkio maisto produktų gamybos įmonės yra labai stambios.

1.4. IŠVADOS DĖL PAGALBOS PAGAL SUTARTIES 87 STRAIPSNIO 1 DALĮ POBŪDŽIO

(178) Komisija, atsižvelgdama į pirmiau išdėstytus teiginius, mano, jog priemonės taukų lydymo įmonių, gyvūnų augintojų ir skerdyklų, mėsininkų ir mėsos išpjaustymo įmonių, turinčių SPGM, taip pat nuo mokesčio atleistų verslininkų naudai, suteikia jiems naudos, kurios kiti rinkos dalyviai negauna. Ši nauda iškraipo arba gali iškraipyti konkurenciją palaikydama tam tikras įmones ir tam tikrų prekių gamybą, kai ji gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai. Todėl Komisija daro išvadą, kad šioms priemonėms taikoma Sutarties 87 straipsnio 1 dalis.

2. *PAGALBOS SUDERINAMUMO SU SUTARTIMI TYRIMAS*

(179) Tačiau Sutarties 87 straipsnyje nustatytos pagalbos nesuderinamumo su Sutartimi bendrojo principo išimtys, nors kai kurios jų šiuo atveju yra akivaizdžiai netaikytinos, ypač tos, kurios nustatytos minėto straipsnio 2 dalyje. Apie šias išimtis Prancūzijos pareigūnai neužsiminė.

(180) Sutarties 87 straipsnio 3 dalies leidžiančiosios nukrypti nuostatos turi būti tiksliai išaiškintos nagrinėjant kiekvieną regioninės pagalbos ar pagalbos sektoriams programą arba kiekvienu atskiru bendrųjų pagalbos programų taikymo atveju. Jos gali būti taikomos tik tuo atveju, jei Komisija nustato, kad pagalba yra būtina norint pasiekti vieną iš aptariamųjų tikslų. Leisti taikyti minėtas leidžiančiąsias nukrypti nuostatas, nenumatant tokio pateisinimo, reikštų nepateisinamai, Bendrijos interesų požiūriu, leisti, kad būtų daromas poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai ir iškraipoma konkurencija, vadinasi, taip pat leisti, kad tam tikrų valstybių narių rinkos dalyviai gautų neprideramos naudos.

(181) Komisija mano, kad aptariamoji pagalba nėra skirta regionų, kuriuose yra neįprastai žemas gyvenimo lygis arba didelis nedarbas, ekonominei plėtrai skatinti pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies a punktą. Ši pagalba nėra ir pagalba, skirta bendriems Europos interesams svarbių projektų vykdymui skatinti arba kurios nors valstybės narės ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies b punktą. Ši pagalba taip pat nėra skirta kultūrai remti ir paveldui išsaugoti pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies d punktą.

(182) Tačiau Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkte nustatyta, kad bendrajai rinkai neprieštaraujančia gali būti laikoma pagalba, skirta tam tikros ekonominės veiklos rūšių arba tam tikrų ekonomikos sričių plėtrai skatinti, jei ji netrikdo prekybos sąlygų taip, kad prieštarautų bendram interesui. Kad minėtame punkte nustatyta leidžiančioji nukrypti nuostata galėtų būti taikoma pagalbai, pastaroji turi prisidėti prie aptariamojo sektoriaus plėtros.

2.1. PAGALBOS NETEISĖTUMAS

(183) Pirmiausia Komisija turi pažymėti, kad Prancūzija jai nepranešė, kaip privaloma pagal Sutarties 88 straipsnio (buvusio 93 straipsnio) 3 dalį, nei apie sistemą, pagal kurią nustatomas taukų lydymo mokestis, nei apie iš šio mokesčio finansuojamą veiklą. 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 88 straipsnio taikymo taisykles [1], 1 straipsnio f punkte neteisėta pagalba apibrėžiama kaip nauja pagalba, įgyvendinta prieštaraujant Sutarties 88 straipsnio 3 daliai. Tai, kad apie naują valstybės pagalbą privaloma pranešti Komisijai, nustatyta minėto reglamento 2 straipsnio 1 dalyje [2].

(184) Priemonės, kurias ėmė įgyvendinti Prancūzija, turi pagalbos požymių, vadinasi, tai yra nauja pagalba, apie kurią nepranešta Komisijai, todėl, vadovaujantis Sutartimi, ši pagalba yra neteisėta.

2.2. GAIRIŲ, TAIKYTINŲ PRIEMONĖMS, APIE KURIAS NEBUVO PRANEŠTA, NUSTATYMAS

(185) Kai kalbama apie valstybės pagalbą, finansuojamą iš parafiskalinio mokesčio, tiek finansuojamą veiklą, t.y. pagalbą, tiek jos finansavimą turi išnagrinėti Komisija. Teismo nustatyta, kad kai pagalbos finansavimo būdas, ypač jei tai privalomieji mokėjimai, yra neatskiriama pagalbos dalis, Komisija, nagrinėdama tokią pagalbą, privalo atsižvelgti į šį finansavimo būdą [3].

(186) Pagal Žemės ūkio gairių 23.3 punktą ir Komisijos komunikatą dėl taisyklių, taikytinų neteisėtos valstybės pagalbos įvertinimui, nustatymo [4], kiekviena pagalba, kuri yra neteisėta pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio f punktą, turi būti įvertinta vadovaujantis pagalbos suteikimo metu galiojančiomis Gairėmis.

---

[1] OL L 83, 1999 3 27, p. 1. Reglamentas, iš dalies pakeistas 2003 m. Stojimo sutartimi.

[2] Nauja pagalba apibrėžiama kaip visa pagalba, t.y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus.

[3] 2003 m. spalio 21 d. Teismo sprendimas sujungtose bylose C-261/01 ir C-262/01, *Van Calster* ir kiti, dar nepaskelbtas Teismų praktikos rinkinyje.

[4] OL C 119, 2002 5 22, p. 22.

(187) 2002 m. Komisija priėmė Bendrijos gaires dėl valstybės pagalbos, susijusios su GSE tyrimais, rastais nugaišusiais gyvūnais ir skerdyklų atliekomis ([1]) (toliau – GSE gairės). Šios Gairės taikytinos nuo 2003 m. sausio 1 d. GSE gairių 44 punkte nustatyta, kad, išskyrus atvejus, susijusius ypač su rastais nugaišusiais gyvūnais ir skerdyklų atliekomis, pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio f punktą neteisėta pagalba yra nagrinėjama vadovaujantis pagalbos suteikimo metu galiojančiomis Gairėmis. Taigi šių dviejų rūšių pagalbai GSE gairės yra labai svarbus dokumentas tiriant aptariamąjį atvejį.

(188) GSE gairių 46 ir 47 punktuose nustatyta grupė nuostatų, susijusių su rastais nugaišusiais gyvūnais ir skerdyklų atliekomis, taikytinų aptariamuoju atveju.

(189) Pagal GSE gairių 46 punktą dėl valstybės pagalbos, kuria siekiama padengti dėl rastų nugaišusių gyvūnų susidariusias išlaidas, Komisija iki šiol nėra aiškiai apibrėžusi savo politikos, ypač dėl ryšio, viena vertus, tarp taisyklių, kuriomis siekiama kovoti su ligomis, nustatytomis Žemės ūkio gairių 11.4 punkte, leidžiančių teikti valstybės pagalbą, galinčią siekti 100 %, ir, kita vertus, principo, kad už teršimą moka pats teršėjas, taikymo bei taisyklių, susijusių su pagalba atliekų tvarkymui, taikymo. Taigi dėl neteisėtos valstybės pagalbos, kuria siekiama padengti su rastų nugaišusių gyvūnų šalinimu ir naikinimu susijusias išlaidas, iki GSE gairių įsigaliojimo suteiktos gyvūninės kilmės produktų gamybai, perdirbimui ir prekybai jais nepažeidžiant kitų Bendrijos teisės aktų nuostatų, Komisija leidžia teikti valstybės pagalbą, galinčią iki 100 % padengti šias išlaidas.

(190) Pagal GSE gairių 47 punktą dėl valstybės pagalbos, susijusios su skerdyklų atliekomis, nuo 2001 m. sausio mėn. buvo priimta grupė atskirų Komisijos sprendimų, leidžiančių teikti valstybės pagalbą, padengiančią iki 100 % išlaidų, susidariusių šalinant SPGM, mėsos ir kaulų miltus bei gyvūnų ėdalą, į kurį įeina minėti produktai, šalintiną pagal naujuosius Bendrijos teisės aktus dėl užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų (USE). Priimant šiuos sprendimus ypač remtasi Žemės ūkio gairių 11.4 punktu, atsižvelgiant į trumpalaikį pagalbos pobūdį ir būtinybę apskritai remtis principu, kad už teršimą moka pats teršėjas. Komisija padarė išimtį, sutikdama, kad tokia valstybės pagalba būtų teikiama ir ne su gyvais gyvūnais susijusiems rinkos dalyviams, pavyzdžiui, skerdykloms. Tokius pat principus Komisija taiko ir iki 2002 m. pabaigos suteiktai neteisėtai pagalbai, skirtai padengti tokioms pat išlaidoms, susijusioms su naujaisiais Bendrijos teisės aktais dėl užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų, nepažeidžiančiai kitų Bendrijos teisės aktų nuostatų.

([1]) OL C 324, 2002 12 24, p. 2.

(191) Galima kitų rinkos dalyvių veiklai skirta pagalba turi būti nagrinėjama vadovaujantis Žemės ūkio gairėmis.

2.3. ANALIZĖ ATSIŽVELGIANT Į TAIKYTINAS TEISĖS AKTŲ NUOSTATAS

2.3.1. *Pagalba*

2.3.1.1. **Pagalba taukų lydymo įmonėms**

(192) GSE gairių 46 punkte nustatyta, kad dėl neteisėtos valstybės pagalbos, kuria siekiama padengti su rastų nugaišusių gyvūnų šalinimu ir naikinimu susijusias išlaidas, iki minėtų gairių įsigaliojimo suteiktos gyvūninės kilmės produktų gamybai, perdirbimui ir prekybai jais, nepažeidžiant kitų Bendrijos teisės aktų nuostatų, Komisija leidžia teikti valstybės pagalbą, galinčią iki 100 % padengti šias išlaidas.

(193) Pagal GSE gairių 47 punktą dėl valstybės pagalbos, susijusios su skerdyklų atliekomis, nuo 2001 m. sausio mėn. buvo priimta grupė atskirų Komisijos sprendimų, leidžiančių teikti valstybės pagalbą, padengiančią iki 100 % išlaidų, susidariusių šalinant SPGM, mėsos ir kaulų miltus bei gyvūnų ėdalą, į kurį įeina minėti produktai, šalintinus pagal naujuosius Bendrijos teisės aktus dėl užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų (USE).

(194) Komisija taip pat pažymi, kad pagal GSE gairių 33 ir 34 punktus įmonės paprastai būdavo pasirenkamos ir joms atlyginama vadovaujantis rinkos principais, nieko nediskriminuojant, laikantis, jei reikia, Bendrijos teisės aktuose nustatytos paraiškų konkurso tvarkos ir bet kokiu atveju viešai apie tai skelbiant pakankamai, kad paslaugų rinkoje būtų užtikrinta laisva konkurencija ir kad būtų galima patikrinti, ar paraiškų konkurso tvarkos nešališkai laikomasi. Dėl privalomojo viešosios paslaugos teikimo nustatymo Komisija mano, kad, atsižvelgiant į tai, jog, tinkamoms įmonėms neatsiliepus į kvietimą teikti paraiškas konkursui, reikėjo nedelsiant imtis priemonių, toks sprendimas taip pat yra pateisinamas.

(195) GSE gairių 47 punkte primenama, kad Komisija padarė išimtį, sutikdama, kad tokia valstybės pagalba būtų teikiama ir ne su gyvais gyvūnais susijusiems rinkos dalyviams, pavyzdžiui, skerdykloms. Komisija yra tos nuomonės, kad ši išimtis turi būti taikoma ir kitoms įmonėms, vykdančioms su gyvais gyvūnais glaudžiai susijusią veiklą, pavyzdžiui, taukų lydymo įmonėms.

(196) Remdamasi išdėstytais faktais, Komisija gali daryti išvadą, kad aptariamoji pagalba, nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. Prancūzijoje teikta taukų lydymo įmonėms, padengianti 100 % susidariusių išlaidų, atitinka GSE gairių reikalavimus.

2.3.1.2. **Pagalba gyvūnų augintojams – rasti nugaišę gyvūnai**

(197) GSE gairių 46 punkte nustatyta, kad dėl neteisėtos valstybės pagalbos, kuria siekiama padengti su rastų nugaišusių gyvūnų šalinimu ir naikinimu susijusias išlaidas, iki minėtų gairių įsigaliojimo suteiktos gyvūninės kilmės produktų gamybai, perdirbimui ir prekybai jais, nepažeidžiant kitų Bendrijos teisės aktų nuostatų, Komisija leidžia teikti valstybės pagalbą, galinčią iki 100 % padengti šias išlaidas

(198) Remdamasi išdėstytais faktais, Komisija gali daryti išvadą, kad pagalba, nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. Prancūzijoje teikta gyvūnų augintojams, padengianti 100 % susidariusių išlaidų, atitinka GSE gairių reikalavimus.

2.3.1.3. **Pagalba skerdykloms – skerdykloje sulaikyta mėsa ir subproduktai**

(199) Pagal GSE gairių 47 punktą dėl valstybės pagalbos, susijusios su skerdyklų atliekomis, Komisija leidžia iki 2002 m. pabaigos teiktą neteisėtą valstybės pagalbą, padengiančią iki 100 % išlaidų, susidariusių šalinant specifines pavojingas gyvūnines medžiagas, mėsos ir kaulų miltus bei gyvūnų ėdalą, į kurį įeina minėti produktai, šalintiną pagal naujuosius Bendrijos teisės aktus dėl USE.

(200) Remdamasi išdėstytais faktais, Komisija gali daryti išvadą, kad aptariamoji pagalba, nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. Prancūzijoje teikta skerdykloms, padengianti 100 % susidariusių išlaidų, atitinka GSE gairių reikalavimus.

2.3.1.4. **Pagalba mėsininkams – mėsinėse sulaikytos SPGM**

(201) GSE gairių 47 punktas *mutatis mutandis* taikytinas ir SPGM, sulaikytoms mėsinėse ir mėsos išpjaustymo įmonėse, šiuo atveju – vyresnių kaip dvylikos mėnesių galvijų stuburo kaulams.

(202) Remdamasi išdėstytais faktais, Komisija gali daryti išvadą, kad pagalba, kuri Prancūzijoje nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. galėjo būti suteikta mėsininkams, turintiems SPGM, padengianti 100 % susidariusių išlaidų, atitinka GSE gairių reikalavimus.

2.3.1.5. **Nuo mokesčio atleistos įmonės**

(203) Komisija nustatė, kad įmonių, kurių metinė apyvarta yra mažesnė kaip 2,5 milijonai FRF, atleidimas nuo mokesčio numato dalies valstybės išteklių praradimą ir neatrodo pateisinamas dėl apmokestinimo sistemos ir ekonomikos. Šioje sistemoje, žinoma, gali būti numatyta priemonių, būtinų jos racionaliai ir veiksmingai veiklai, pavyzdžiui, smulkioms įmonėms nustatyti vienodo tarifo mokesčiai, ypač siekiant palengvinti jų mokesčių naštą [1], bet labai abejotina, ar šios priemonės gali virsti paprasčiausiu atleidimu nuo mokesčio. Be to, net jei tokie atleidimai nuo mokesčio ir būtų pateisinami, Komisija mano, kad jie turėtų apsiriboti išimtiniais atvejais [2], kai pasirodytų, kad su mokesčiu susijusio administravimo, kurį vykdo apmokestinimo institucijos, išlaidos viršija pajamas, kurias tikimasi gauti.

(204) Tačiau aptariamuoju atveju 2,5 milijonų FRF – tai didelė suma – slenksčio nustatymas visai neatrodo pateisinamas; taip pat neatrodo, kad jis išplauktų iš parengiamųjų Įstatymo Nr. 96-1139 [3] darbų. Šio atleidimo nuo mokesčio reikšmė tampa akivaizdi, jei atsižvelgiama į faktą, kad, remiantis Komisijos turimais duomenimis, 80 % mėsos ir mėsos produktų parduodama prekybos centruose, kurių vidutinė bendroji apyvarta ir netgi su mėsa susijusi apyvarta, remiantis Komisijos turimais duomenimis, gerokai viršija nustatytą slenkstį [4], o mažos parduotuvės (mėsinės), kurių vidutinė apyvarta yra mažesnė už nustatytą slenkstį (1,6 milijonai FRF), konkuruoja su stambiosiomis įmonėmis.

---

[1] Žr. Komisijos komunikatą dėl taisyklių, susijusių su valstybės pagalba priemonėms, susijusioms su tiesioginiu įmonių apmokestinimu, taikymo (OL C 384, 1998 12 10, p. 3).

[2] Dėl to žr. apie kitą atleidimą nuo mokesčio, nustatytą Bendrojo mokesčių kodekso 302 *bis* ZD straipsnio V punkte: „Nuo mokesčio atleidžiama, kai per mėnesį supirktų produktų suma yra mažesnė kaip 20 000 F be PVM“, kuris atrodo taikomas vidutiniams verslininkams.

[3] Pažymėtina, kad šią problemą dar paaštrina Pataisytojo finansų įstatymo 2000-iesiems metams 35 straipsnis, kuriame šis slenkstis padidinamas iki 5 milijonų FRF.

[4] Prekybos centro vidutinė apyvarta yra apie 40 milijonų FRF, iš kurių beveik pusė susijusi su šviežiais produktais; iš šių šviežių produktų galvijiena ir paukštiena sudaro tik 22 %, taigi su mėsa susijusi apyvarta siekia maždaug 4 milijonus FRF.

(205) Taigi atrodo, kad atleidimas nuo mokesčio yra naudingas mėsinėms ir kitoms nedidelėms parduotuvėms, o didžioji parduodamos mėsos dalis, tenkanti prekybos centrams, yra apmokestinta. Be to, nustatytas slenkstis siejamas su bendrąja apyvarta (ne vien su apyvarta, gauta pardavus mėsą), todėl gali būti, kad mėsinė, kurios apyvarta yra, pavyzdžiui, 2,4 milijonai FRF, nuo mokesčio atleidžiama, o prekybos centras, kuris parduoda mažiau mėsos, bet kurio bendroji apyvarta viršija nustatytą slenkstį, privalo mokėti mokestį. Taigi atrodo, kad aptariamasis atleidimas nuo mokesčio veda prie skirtingų mėsa mažmenomis prekiaujančių verslininkų diskriminavimo remiantis kriterijumi, kuris prasilenkia su parafiskalinės sistemos vidine logika.

(206) Komisija mano, kad nėra įrodyta, jog tokį atleidimą nuo mokesčio pateisina apmokestinimo sistemos ekonomika, nes Prancūzijos pareigūnai nepateikė jokių su tuo susijusių svarių argumentų.

(207) Kadangi Komisija mano, jog daromas poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai, dėl žemės ūkio produktais (ir produktais, kurie nėra išvardyti Sutarties I priede, atsižvelgiant į tai, kad mokestis susijęs ir su produktais, į kurių sudėtį įeina mėsa) prekiaujančių įmonių Komisija yra tos nuomonės, kad ši pagalba įeina į Žemės ūkio gairių 3.5 punkto taikymo sritį. Šiame straipsnyje nustatyta, kad kiekviena pagalba, tam, kad būtų suderinama su bendrąja rinka, turi turėti tam tikrą skatinamąjį elementą arba reikalauti pagalbos gavėjo įnašo. Taigi, jei Bendrijos teisės aktuose ar Žemės ūkio gairėse nenumatyta išimčių, vienašališka valstybės pagalba, skirta paprasčiausiai gamintojų finansinei padėčiai pagerinti, niekaip neprisidedanti prie sektoriaus plėtros, ir ypač ta, kuri skiriama remiantis tik produkcijos kaina, kiekiu, vienetu ar gamybos priemonėmis, yra prilyginama pagalbai veiklai, kuri nesuderinama su bendrąja rinka.

(208) Aptariamasis atleidimas nuo mokesčio palengvina pagalbos gavėjų mokesčių naštą nesireiškiant jokiam skatinamajam elementui ir nereikalaujant iš pagalbos gavėjų jokio įnašo. Nebuvo galima nustatyti, kad tai suderinama su konkurencijos taisyklėmis.

(209) Dėl pagalbos, kuri buvo teikiama iki 2000 m. sausio 1 d., tai tuo metu Komisija jau vartojo terminą „pagalba veiklai“, minimą Žemės ūkio gairių 3.5 punkte. Iš to išplaukia, kad Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkto nuo uždraudimo teikti pagalbą principo leidžiančioji nukrypti nuostata šiuo atveju netaikytina.

(210) Atsižvelgdama į pirmiau išdėstytus teiginius, Komisija daro išvadą, kad aptariamasis atleidimas nuo mokesčio yra nesuderinamas su taikytinomis konkurencijos taisyklėmis.

2.3.2. ***Pagalbos finansavimas***

2.3.2.1. **Iki 2000 m. gruodžio 31 d.**

(211) Prancūzijos pareigūnai nusprendė iki 2000 m. gruodžio 31 d. finansuoti TLVP iš parafiskalinio mokesčio, kuriuo apmokestinami mėsa ir mėsos produktais mažmenomis prekiaujantys verslininkai, priskirto jį administruojančiam fondui.

(212) Atlikdama 2 konstatuojamojoje dalyje minėtą procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu, Komisija nustatė, kad šis taukų lydymo paslaugos finansavimas nereikalauja jokio atlygio iš tų, kurie naudojasi šia paslauga. Vadinasi, valstybei įsipareigojus padengti taukų lydymo veiklos išlaidas, sumažėja mėsos ir mėsos produktų gamybos Prancūzijoje savikaina. Taigi išeina, kad šis mokestis yra kompensacija, leidžianti gauti naudos, kurią suteikia valstybinis finansavimas, visiškai padengiantis gyvūnų kūnų ir skerdyklose sulaikytos mėsos šalinimo ir naikinimo išlaidas.

(213) Tačiau Prancūzijoje parduodamiems produktams iš kitų valstybių narių, išskyrus gyvus gyvūnus, importuojamus ir skerdžiamus Prancūzijoje, taikomas visiškai toks pat mokestis, nesuteikiantis jokios naudos dėl finansavimo iš valstybės lėšų. Taigi šių produktų atžvilgiu tai yra grynas apmokestinimas. Kitaip tariant, nacionaliniams produktams ir produktams iš kitų valstybių narių taikomos tokios pat taisyklės, susijusios su mokesčio baze, mokėjimu ir jo išreikalavimo teise, tačiau iš mokesčio gautos lėšos skirstomos nevienodai.

(214) Atlikdama minėtą procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu, Komisija išnagrinėjo, ar taukų lydymo mokestis yra suderinamas su Sutarties 25 ir 90 straipsniais.

(215) Tuo metu Komisija nusprendė, kad taukų lydymo mokestis nepažeidžia Sutarties 25 straipsnio, todėl jis negali būti laikomas mokesčiu, kurio rezultatas prilygsta muitui, nes Prancūzijos pareigūnai įrodė, kad šis mokestis nėra skirtas vien tik veiklai, kuri teikia naudos nacionaliniams produktams, t. y. Prancūzijos mėsos produktams.

(216) Dėl Sutarties 90 straipsnio Komisija padarė išvadą, kad Prancūzija, taikydama vadinamąjį taukų lydymo mokestį kiekvienam asmeniui, superkančiam mėsą ir kitus specifinius šios rūšies produktus ir pardavinėjančiam juos mažmenomis, kuris skiriamas kaip kompensacija, bent jau dalinė, Prancūzijos mėsos produktams, iš valstybinių išteklių, visiškai padengiančių gyvūnų kūnų ir skerdyklose sulaikytos mėsos rinkimo ir šalinimo išlaidas, o tuo tarpu kitoms valstybėms narėms taikomas visiškai toks pat mokestis, bet jos negauna jokios naudos iš fondo, į kurį suplaukia iš šio mokesčio gautos lėšos, pažeidė įsipareigojimus, kuriuos privalėjo vykdyti pagal Sutarties 90 straipsnį.

(217) Taigi Komisija mano, kad taukų lydymo mokestis pažeidžia Sutarties 90 straipsnį, nes tai yra diskriminacinio pobūdžio fiskalinė priemonė iš kitų valstybių narių importuojamų produktų nenaudai. Tai pasakytina apie visą importuojamą mėsą ir gyvus gyvūnus, jei jie negauna taukų lydymo veiklos teikiamos naudos. Šiuo klausimu reikia priminti, kad Prancūzija iš kitų valstybių narių importuoja daug daugiau mėsos nei gyvų gyvūnų.

(218) Remdamasi Teisingumo teismo praktika ([1]), Komisija paprastai mano, kad jog valstybės pagalbos finansavimas, pasitelkiant privalomuosius mokesčius, gali paveikti pagalbą darydamas apsauginį poveikį, viršijantį pagalbą tikrąja to žodžio prasme. Aptariamasis mokestis iš tikrųjų yra privalomasis mokestis. Remdamasi Teisingumo Teismo praktika, Komisija mano, kad pagalba negali būti finansuojama iš parafiskalinių mokesčių, apimančių ir produktus, importuojamus iš kitų valstybių narių.

(219) Atsižvelgdama į Teisingumo Teismo praktiką, taip pat į faktą, kad iš šio mokesčio yra finansuojama valstybės pagalba pagal Sutarties 87 straipsnį, kuri yra diskriminacinio pobūdžio ir pažeidžia Sutarties 90 straipsnį, nes iš kitų valstybių narių importuojamiems produktams taip pat taikomas mokestis, nors jie negauna naudos iš fondo, į kurį suplaukia iš šio mokesčio gautos lėšos, Komisija mano, kad lėšos, gautos iš šio mokesčio apmokestinus iš kitų valstybių narių importuojamus produktus, pagal konkurencijos taisykles sudaro neteisėtą pagalbos finansavimą.

2.3.2.2. **Po 2000 m. gruodžio 31 d.**

(220) Nuo 2001 m. sausio 1 d. iš taukų lydymo mokesčio gautos lėšos priskiriamos nebe specialiai tam sukurtam fondui, o tiesiogiai bendrajam valstybės biudžetui. Komisija mano, kad apskritai įtraukus iš mokesčio gautas lėšas į nacionalinio biudžeto sistemą tampa neįmanoma nustatyti ryšį tarp minėto mokesčio ir konkrečios paslaugos, kurią teikia ir finansuoja valstybė, finansavimo. Todėl nebegalima teigti, kad mokestis kitų lėšų atžvilgiu yra diskriminuojamojo pobūdžio, nes iš mokesčio gautos lėšos susilieja su kitomis įplaukomis į valstybės biudžetą, ir jų nebegalima tiesiogiai susieti su pagalbos finansavimu.

(221) 2002 m. birželio 26 d. Komisija baigė procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu. Tačiau Komisiją pasiekė skundas, į kuriame išdėstytus argumentus vertėjo atsižvelgti taikant šią procedūrą. Pateiktuose argumentuose buvo abejojama, ar įplaukos yra tikrai atskirtos nuo jų panaudojimo.

(222) Taigi, jei tiesa, kad pagal Prancūzijos pareigūnų sukurtą naująją sistemą iš mokesčio gautos lėšos turėjo būti priskirtos bendrajam valstybės biudžetui, atrodytų, kad patekusios į biudžetą lėšos buvo priskirtos konkrečiam Žemės ūkio ministerijos biudžeto skyriui, iš kur vėliau pervestos į NŽŪSVC – už taukų lydymo paslaugos finansavimo administravimą atsakingos institucijos – biudžetą. Skaičiai, kuriais disponavo Komisija, taip pat vertė abejoti minėtu atskyrimu.

(223) Išnagrinėjus Prancūzijos teisės aktus, Komisijai kilo klausimas dėl tariamo įplaukų ir jų panaudojimo atskyrimo. Iš tikrųjų toks atskyrimas praktiškai vestų prie to paties, kaip ir apmokestinimo sistema, dėl kurios suderinimo su Sutarties 90 straipsniu Komisija jau buvo suabejojusi, taikydama 2 konstatuojamojoje dalyje minėtą procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu.

(224) Prancūzijos pareigūnai pripažįsta, kad, pristatant naująsias su mokesčiu susijusias nuostatas, buvo pabrėžta būtinybė tęsti TLVP finansavimą. Ši motyvacija buvo juo labiau pagrįsta, kad nuo 1997 m. sausio 1 d. mokestis kaip tik tuo tikslu ir buvo renkamas.

(225) Vis dėlto teisiniu lygiu joks vykdytino pobūdžio tekstas nebuvo priimtas, siekiant nustatyti TLVP finansavimą iš taukų lydymo mokesčio gautų lėšų, kaip tai buvo padaryta 1997 metais. Tada 1996 m. gruodžio 26 d. Įstatymu Nr. 96-1139 buvo nustatyta, kad iš mokesčio gautos lėšos priskiriamos fondui, kurio tikslas – finansuoti gyvūnų kūnų ir skerdykloje sulaikytos mėsos, pripažintos netinkama vartoti žmonėms ir gyvūnams, rinkimą ir šalinimą.

([1]) 1970 m. birželio 25 d. Teismo sprendimas byloje 47/69, Prancūzija prieš Komisiją, Teismų praktikos rinkinys, p. 487.

(226) Prancūzijos pareigūnai aiškina, kad nuo 2001 m. sausio 1 d. fondas, skirtas TLVP finansuoti, nebeveikia ir kad TLVP skirtos lėšos yra įtrauktos į Žemės ūkio ministerijos biudžetą, kaip ir kitos išlaidos. Be to, sumos, susijusios su iš mokesčio gautomis lėšomis ir su TLVP išlaidomis, nėra vienodos. Iš tikrųjų iš mokesčio gautos lėšos 2003 m. siekia 550 milijonų eurų, o Žemės ūkio ministerijai tais pačiais metais skirta bendra lėšų suma yra 280 milijonų eurų.

(227) Todėl Prancūzijos pareigūnai mano, kad nors mokestis ir išlaikė savo pradinį pavadinimą, jis nebėra specialiai skiriamas TLVP finansuoti.

(228) Komisija pažymi, kad šiuo metu Teisingumo Teisme nagrinėjamoje byloje [1] generalinis advokatas pastebėjo, kad tiesioginį ir neatsiejamą mokesčio ir valstybės pagalbos ryšį atskleidžia toliau išvardyti kriterijai: a) kokia pagalbos dalis finansuojama iš mokesčio gautomis lėšomis; b) kokia iš mokesčio gautų lėšų dalis specialiai skiriama pagalbai; c) kiek pagal atitinkamą teisės aktą ryšys tarp gautų iš mokesčio lėšų ir jų specialaus skyrimo, kaip pagalbos, yra privalomojo pobūdžio; d) kiek ir kaip mokestis ir pagalba kartu veikia konkurencinius santykius atitinkamame (sub)sektoriuje ar atitinkamų įmonių kategoriją.

(229) Komisija, manydama, kad tai svarbūs kriterijai, konstatuoja, kad iš tikrųjų nuo 2001 m. sausio 1 d. Prancūzijos įstatymuose nėra jokios nuorodos apie tai, kad taukų lydymo mokestis būtų skirtas konkrečiam tikslui; taigi atrodo, kad nuo šios datos mokestis nebėra specialiai skirtas TLVP finansuoti. Taip pat atrodo, kad nebegalima teigti, jog yra ryšys tarp taukų lydymo mokesčio ir jo paskirties.

(230) Komisija atsižvelgia į Prancūzijos pareigūnų pastabas, kad TLVP skirtos lėšos nebuvo panaudotos niekam kitam, tik šiai paslaugai finansuoti. Be to, iš 1 lentelės matyti, kad 2001 – 2002 m. iš mokesčio gautos pajamos (950 323 981 euras) ir bendra už TLVP sumokėta suma (411 472 078) visai nėra vienodos, kad tas pat pasakytina ir apie kiekvienus šiuos metus atskirai ir kad tik nedidelė iš mokesčio gautų lėšų dalis buvo skirta TLVP finansavimui – tai svariai liudija, kad nuo 2001 m. sausio 1 d. taukų lydymo mokestis ir TLVP finansavimas yra atskirti vienas nuo kito.

(231) Be to, Komisija pažymi, kad, inicijavusi tyrimo procedūrą, ji negavo kitos informacijos iš ieškovų, kurie būtų aiškiai ir tiksliai išdėstę savo argumentus šiuo klausimu. O remdamasi ieškovo pateiktais argumentais, Komisija nenustatė ryšio tarp parafiskalinio mokesčio ir pagalbos.

(232) Todėl Komisija dar kartą patvirtina savo išvadas, kurias buvo padariusi, baigdama procedūrą, susijusią su pareigos nevykdymu, ir daro išvadą, kad nuo 2001 m. sausio 1 d. taukų lydymo mokestis ir TLVP finansavimas yra atskirti vienas nuo kito.

2.3.2.3. **Išvados dėl abiejų laikotarpių**

(233) Jei valstybės pagalbos finansavimas laikomas nesuderinamu su taikytinomis konkurencijos taisyklėmis, taip finansuojama pagalba Komisijos taip pat turi būti laikoma nesuderinama tol, kol tęsėsi neteisėtas finansavimas. Faktiškai tam, kad pagalba būtų pripažinta suderinama su Sutartimi, turi būti pripažintas suderinamas jos finansavimas.

VI. **IŠVADOS**

(234) Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. taukų lydymo įmonių, gyvūnų augintojų ir skerdyklų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, taikomo ir iš kitų valstybių narių importuojamiems produktams, tvarką, nepažeidė minėtiems pagalbos gavėjams taikytinų Bendrijos teisės aktų nuostatų. Tačiau Komisija nustatė ir Sutarties 90 straipsnio pažeidimą, susijusį su pagalbos finansavimu. Todėl Komisija negali pripažinti, kad aptariamosios pagalbos sistemos suderinama su Sutartimi, nes ji tapo diskriminacijos priemone tarp importuojamų ir vidaus produktų.

(235) Komisija mano, kad šiuo atveju dera priimti sąlyginį sprendimą pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 7 straipsnio 4 dalį, kuria vadovaudamasi, Komisija, priimdama teigiamą sprendimą, gali nustatyti sąlygas, pagal kurias pagalba gali būti laikoma atitinkančia bendrąją rinką, ir gali nustatyti sprendimo vykdymo kontrolei būtinus įsipareigojimus.

(236) Kad būtų panaikintas Sutarties 90 straipsnio pažeidimas ir taip atgaline data pašalintas nevienodas įmonių vertinimas, Prancūzija turi per Komisijos nustatytą laikotarpį ir laikydamasi jos apibrėžtų sąlygų kompensuoti mokesčio dalį, tekusią iš kitų valstybių narių importuotiems produktams. Panaikinus šį pažeidimą, aptariamoji pagalba taptų suderinama su Sutarties 87 straipsniu.

[1] Generalinio advokato Geelhoedo išvados, pateiktos 2004 m. kovo 4 d. byloje C-174/02, *Streekgewest Westelijk Noord-Brabant*, dar nepaskelbtos Teismų praktikos rinkinyje.

(237) Komisija nustato sąlygas, kurių privaloma laikytis mokant minėtą kompensaciją. Taigi Prancūzija turi kompensuoti apmokestintiems asmenims mokesčio dalį, tekusią iš kitų valstybių narių nuo 1997 sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. importuotai mėsai, griežtai laikydamasi toliau išvardytų sąlygų:

— vėliausiai per šešis mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzija individualiai praneša apmokestintiems asmenims apie jų turimą specifinę teisę į kompensaciją;

— pateikti prašymui sumokėti kompensaciją apmokestinti asmenys turi turėti tiek laiko, kiek numatyta jų nacionalinės teisės aktuose ir bet kokiu atveju mažiausiai per šešis mėnesius;

— kompensacija turi būti sumokėta vėliausiai per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos;

— kompensuojamos sumos turi būti aktualizuotos atsižvelgiant į palūkanas, apskaičiuotinas nuo tos dienos, kai buvo pradėtas imti mokestis, iki kompensacijos sumokėjimo dienos. Šios palūkanos apskaičiuojamos remiantis Komisijos nustatyta orientacine norma pagal orientacinės ir diskonto normos nustatymo metodą ([1]);

— Prancūzijos pareigūnai sutinka su kiekvienu apmokestintų asmenų pateikiamu pakankamu įrodymu, patvirtinančiu, kad mokesčio dalis, tekusi iš kitų valstybių narių importuotai mėsai, yra sumokėta;

— teisei į kompensaciją negali būti keliamos kitos sąlygos, ypač neperkelto mokesčio sąlyga;

— tuo atveju, jei apmokestintas asmuo dar nėra sumokėjęs mokesčio, Prancūzijos pareigūnai oficialiai atsisako jį grąžinti, įskaitant ir galimus su juo susijusius delspinigius;

— vėliausiai per dvidešimt mėnesių nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzijos pareigūnai atsiunčia Komisijai išsamią ataskaitą, patvirtinančią, kad kompensavimo priemonė tinkamai įgyvendinta.

(238) 2004 m. gruodžio 9 d. laišku Prancūzija įsipareigojo laikytis šių sąlygų.

(239) Tuo atveju, jei Prancūzija nevykdytų su šiomis sąlygomis susijusio savo įsipareigojimo, Komisija gali arba pradėti formalaus tyrimo procesą, kaip numatyta Reglamento (EB) Nr. 659/1999 16 straipsnyje, arba spręsti klausimą perduoti Teisingumo teismui, kaip numatyta minėto reglamento 23 straipsnyje. Komisija mano, šiuo atveju labiau tiktų pasinaudoti pirmąja galimybe. Tokios galimybės padarinys galėtų būti, kaip numatyta minėto reglamento 14 straipsnyje, galutinio neigiamo sprendimo priėmimas, privalant išieškoti visą per atitinkamą laikotarpį suteiktą pagalbą, kurios suma sudaro 417 080 311 eurų.

(240) Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. taukų lydymo įmonių, gyvūnų augintojų ir skerdyklų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktu.

(241) Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė 2002 m. mėsininkų ir mėsos išpjaustymo įmonių, turinčių SPGM, naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

(242) Atleidimo nuo mėsos supirkimo mokesčio priemonė tam tikrų mėsa prekiaujančių įmonių naudai, galiojusi nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba.

(243) Apie priemones, kurios yra šio sprendimo objektas, Komisijai nebuvo pranešta, nors tai privaloma pagal Sutarties 88 straipsnio 3 dalį, todėl šios priemonės yra neteisėta pagalba pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio f punktą.

(244) Komisija apgailestauja, kad Prancūzija įgyvendino minėtas priemones, pažeidžiančias Sutarties 88 straipsnio 3 dalį.

(245) Dėl priemonių, kurias pradėta įgyvendinti, nelaukiant Komisijos galutinio sprendimo, reikia priminti, kad, atsižvelgiant į Sutarties 88 straipsnio 3 dalyje nustatytų procedūros taisyklių, kurių tiesiogines pasekmes pripažino Teisingumo Teismas savo sprendimuose bylose *Carmine Capolongo* prieš *Azienda Agricola Maya* ([2]), *Gebrueder Lorenz GmbH* prieš Vokietiją ([3]) bei *Steinicke* ir *Weinlig* prieš Vokietiją ([4]), imperatyvinį pobūdį, aptariamosios pagalbos neteisėtumas negali būti atitaisytas *a posteriori* (sprendimas byloje *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires* ir kiti prieš Prancūziją ([5])).

([1]) Komisijos komunikatas dėl orientacinės ir diskonto normos nustatymo metodo (OL C 273, 1997 9 9, p. 3).

([2]) 1973 m. birželio 19 d. Teismo sprendimas byloje 77/72, Teismų praktikos rinkinys, p. 611.

([3]) 1973 m. gruodžio 11 d. Teismo sprendimas byloje 120/73, Teismų praktikos rinkinys, p. 1471.

([4]) 1977 m. kovo 22 d. Teismo sprendimas byloje 78/76, Teismų praktikos rinkinys, p. 595.

([5]) 1991 m. lapkričio 21 d. Teismo sprendimas byloje C-354/90, Teismų praktikos rinkinys, p. I-5505.

(246) Teisingumo Teismas priminė, kad jei pagalbos priemonė, kurios finansavimo būdas yra neatskiriama jos dalis, buvo pradėta įgyvendinti nežinant, kad privaloma apie ją pranešti, nacionaliniai teismai iš esmės privalo pavesti kompensuoti mokesčius ar įmokas, kurie buvo specialiai renkami šiai pagalbai finansuoti. Teismas taip pat primena, kad nacionaliniai teismai turi apginti besibylinėjančiųjų teises dėl galimo nacionalinių valdžios institucijų nežinojimo apie draudimą įgyvendinti pagalbą, nustatytą Sutarties 88 straipsnio 3 dalies paskutiniu sakiniu, ir turintį tiesioginių padarinių. Toks nežinojimas, kuriuo gali remtis besibylinėjantieji ir kurį konstatuoja nacionaliniai teismai, pastaruosius turi priversti padaryti išvadas, vadovaujantis savo nacionaline teise, tiek dėl teisės aktų, pagal kuriuos įgyvendinama atitinkama pagalbos priemonė, galiojimo, tiek dėl suteiktos finansinės paramos išieškojimo ([1]).

(247) Komisija neturi išsamios informacijos apie tai, ar tuo remiantis sumokėtos arba mokėtinos kompensacijos už mokestį iš tikrųjų viską kompensuotų, ypač kompensacijos už visą mokestį, taikytą iš kitų valstybių narių importuojamai mėsai.

(248) Neteisėtos pagalbos nesuderinamumo su bendrąja rinka atveju Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog Komisija nusprendžia, kad suinteresuotoji valstybė narė turi imtis visų priemonių, kurios būtinos, kad pagalba būtų išieškota iš gavėjo. Šis išieškojimas yra būtinas siekiant atstatyti ankstesnę padėtį, panaikinus visą finansinę naudą, kuria neteisėtai suteiktos pagalbos gavėjas galėjo neprideramai naudotis nuo šios pagalbos suteikimo dienos.

(249) Prancūzija turi išieškoti aptariamąją su Sutartimi nesuderinamą pagalbą, ypač tą, kuri buvo suteikta nuo mėsos supirkimo mokesčio atleistoms įmonėms. Bendrą išieškotinos pagalbos sumą sudaro sumos, atitinkamu laikotarpiu sumokėtos atleidimo nuo mėsos supirkimo mokesčio forma tam tikrų mėsa prekiaujančių įmonių naudai.

(250) Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad išieškojimą sudaro palūkanos, atitinkančios tam tikrą Komisijos nustatytą normą. Palūkanos mokamos nuo neteisėtos pagalbos išmokėjimo gavėjui dienos iki jos išieškojimo dienos.

(251) Pagalba turi būti kompensuojama laikantis Prancūzijos įstatymuose nustatytų procedūrų. Sumas sudaro palūkanos, apskaičiuotinos nuo pagalbos išmokėjimo dienos iki jos faktinio kompensavimo dienos. Jos apskaičiuojamos remiantis Komisijos nustatyta orientacine norma pagal orientacinės ir diskonto normos nustatymo metodą ([2]).

(252) Šis sprendimas nepateikia išvadų, kurias Komisija, reikalui esant, padarys dėl bendros žemės ūkio politikos finansavimo iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (pranc. FEOGA – *Fonds européen d'orientation et de garantie agricole*) plano.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

1. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. taukų lydymo įmonių, gyvūnų augintojų ir skerdyklų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, taikomo ir iš kitų valstybių narių importuojamiems produktams, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą, jei tik Prancūzija laikosi šio straipsnio 4 dalyje pakartotinai išvardytų įsipareigojimų.

2. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. gyvūnų augintojų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, taikomo ir iš kitų valstybių narių importuojamiems produktams, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą, jei tik Prancūzija laikosi šio straipsnio 4 dalyje pakartotinai išvardytų įsipareigojimų.

3. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. skerdyklų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, taikomo ir iš kitų valstybių narių importuojamiems produktams, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą, jei tik Prancūzija laikosi šio straipsnio 4 dalyje pakartotinai išvardytų įsipareigojimų.

4. Prancūzija kompensuoja mėsos supirkimo mokesčiu apmokestintiems asmenims mokesčio dalį, tekusią iš kitų valstybių narių nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2000 m. gruodžio 31 d. importuotai mėsai. Tai turi būti daroma griežtai laikantis toliau išvardytų sąlygų:

— vėliausiai per šešis mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzija individualiai praneša apmokestintiems asmenims apie jų turimą specifinę teisę į kompensaciją;

([1]) Pirmiau minėtas Teismo sprendimas byloje *Van Calster* ir kiti.

([2]) Žr. 52 išnašą.

— pateikti prašymui sumokėti kompensaciją apmokestinti asmenys turi turėti tiek laiko, kiek numatyta jų nacionalinės teisės aktuose ir bet kokiu atveju mažiausiai per šešis mėnesius;

— kompensacija turi būti sumokėta vėliausiai per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos;

— kompensuojamos sumos turi būti aktualizuotos, atsižvelgiant į palūkanas, apskaičiuotinas nuo tos dienos, kai buvo pradėtas imti mokestis, iki kompensacijos sumokėjimo dienos. Šios palūkanos apskaičiuojamos remiantis Komisijos nustatyta orientacine norma pagal orientacinės ir diskonto normos nustatymo metodą;

— Prancūzijos pareigūnai sutinka su kiekvienu apmokestintų asmenų pateikiamu pakankamu įrodymu, patvirtinančiu, kad mokesčio dalis, tekusi iš kitų valstybių narių importuotai mėsai, yra sumokėta;

— teisei į kompensaciją negali būti keliamos kitos sąlygos, ypač neperkelto mokesčio sąlyga;

— tuo atveju, jei apmokestintas asmuo dar nėra sumokėjęs mokesčio, Prancūzijos pareigūnai oficialiai atsisako jį grąžinti, įskaitant ir galimus su juo susijusius delspinigius;

— vėliausiai per dvidešimt mėnesių nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzija atsiunčia Komisijai išsamią ataskaitą, patvirtinančią, kad šio straipsnio nuostatos tinkamai įgyvendintos.

5. Šis straipsnis nepažeidžia teisių į kompensaciją už mėsos supirkimo mokestį, kurias mokesčių mokėtojai galėtų turėti pagal kitas Bendrijos teisės aktų nuostatas.

2 straipsnis

1. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 2001 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. taukų lydymo įmonių naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

2. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 2001 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. gyvūnų augintojų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

3. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 2001 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. skerdyklų naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

4. Valstybės pagalbos sistema, kurią Prancūzija taikė nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d. mėsininkų ir mėsos išpjaustymo įmonių, turinčių specifinių pavojingų gyvūninių medžiagų (SPGM), naudai pagal taukų lydymo viešosios paslaugos, finansuojamos iš mėsos supirkimo mokesčio, tvarką, yra suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą.

3 straipsnis

Atleidimo nuo mėsos supirkimo mokesčio priemonė tam tikrų mėsa prekiaujančių įmonių naudai, galiojusi nuo 1997 m. sausio 1 d. iki 2002 m. gruodžio 31 d., yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba.

Prancūzija imasi priemonių, kurios būtinos, kad pagalba būtų išieškota iš jos gavėjų, kuriems ji buvo suteikta pagal šią sistemą. Bendra išieškotinos pagalbos suma turi būti aktualizuota, atsižvelgiant į palūkanas, apskaičiuotinas nuo pagalbos išmokėjimo dienos iki jos faktinio išieškojimo dienos. Šios palūkanos apskaičiuojamos remiantis Komisijos nustatyta orientacine norma pagal orientacinės ir diskonto normos nustatymo metodą.

4 straipsnis

Per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzija informuoja Komisiją apie priemones, kurių ėmėsi jam įgyvendinti.

5 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.

Priimta Briuselyje, 2004 m. gruodžio 14 d.

Komisijos vardu

Mariann FISCHER BOEL

Komisijos narė